

ת"פ 8939/08/13 - מדינת ישראל ואח'... נגד אלכסנדר בן יבגני צ'ורני, יליד 27.5.1977, * הליך נטילת בדיקת הדם, ד.1. פרשת התביעה, ואח'...

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 8939-08-13 מדינת ישראל נ' צ'ורני 25 באוקטובר 2015

בפני כב' השופטת יהודית אמסטרדם

מדינת ישראל

המאשימה:

על-ידי באת-כוחה - עו"ד גב' שירי רום

נגד

אלכסנדר בן יבגני צ'ורני

הנאשם:

יליד 27.5.1977,

על-ידי באי-כוחו - עורכי-הדין אלכס רסקין ויואב קין

הכרעת-דין

תוכן עניינים

עמ'

5

א. פתח דבר

6

ב. גדר המחלוקת

7

ג. מבט-על על הראיות

8

ד. סוגיית 'שכרות הנאשם

9

* הליך נטילת בדיקת הדם

9

ד.1. פרשת התביעה

9

ד.1.1 עדותו של רס"ב אלי צמח

10

ד.2.1 עדותה של האחות תמר שטטלנדר

14

ד.2. פרשת ההגנה

14

ד.1.2 עדות הנאשם בבית-המשפט

15

* שרשרת המוצג

15

ד.3. עדותו של רס"ב אלי צמח

15

ד.4. עדותו של רס"ב שלמה מזרחי

16

ד.5. עדותה של ד"ר אסתר שלמה

16

ד.6. עדותו של ד"ר אשר גופר

16

* ראיות נוספות לנהיגה ב'שכרות

17

ד.7. עדותו של מר אלכסיי גדיב

17

ד.8. פרשת ההגנה

17

ד.1.8 חקירות הנאשם במשטרה

18

ד.2.8 עדות הנאשם בבית-המשפט

19

ד.9. דיון

22

ה. אופן קרות התאונה

22

ה.1. פרשת התביעה

22

ה.1.1 עדותה של גב' טרייסי עמרני

22

ה.2.1 עדותו של מר יוסי עמרני

23

ה.3.1 עדותו של מר יעקב אלי

25

ה.4.1 עדותו של רס"ב אלי צמח

26

ה.5.1 עדותו של מר יואל פרידמן

26

ה.6.1 עדותו של מר אלכסיי גדיב

28

30	ה. 7.1 חקירת התאונה
	ה.2. פרשת ההגנה
35	ה. 1.2 חקירות הנאשם במשטרה
37	ה. 2.2 עדות הנאשם בבית-המשפט
40	ה. 3.2 עדותו של דורון פת
46	ה.3. דיון
52	ו. שריפת הרכב
	ו.1. פרשת התביעה
52	ו. 1.1 עדותה של גב' טרייסי עמרני
53	ו. 2.1 עדותו של מר יוסי עמרני
53	ו. 3.1 עדותו של מר יעקב אלי
53	ו. 4.1 עדותו של מר יואל פרידמן
54	ו. 5.1 עדותו של הבוחן סימון טרטקובסקי
54	ו. 6.1 עדותו של טפסר רן שלף
57	ו. 7.1 עדותו של מר ג'ורג' גבאי
58	ו. 8.1 עדותו של ראובן זילברברג
60	ו.2. פרשת ההגנה
61	ו. 1.2 עדות הנאשם בבית-המשפט
61	ו. 2.2 עדות המהנדס אשר סלוצקי
65	ו.3. דיון
68	ז. מחדלי חקירה
72	ח. הפן המשפטי
77	ט. סוף דבר

א. פתח דבר

1. כתב-האישום מייחס לנאשם ביצוע עבירות של הריגה וגרימת חבלה חמורה - עבירות לפי סעיפים 298 ו-333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**").

2. על-פי הנטען בכתב-האישום, בתאריך 17.5.2013 בשעה 16:30, או בסמוך לכך, נהג הנאשם ברכב פרטי מסוג BMW שמספרו 5325416, בכביש 4, מכיוון צפון לדרום. במושב ליד הנאשם ישב אלכסיי גדייב (להלן: "**אלכסיי**").

בעת נהיגתו היה הנאשם שיכור ונתון תחת השפעת משקאות משכרים, כאשר בדיקת דם שנלקחה ממנו כשעה וחצי לאחר התאונה, גילתה 184 מ"ג אלכוהול לכל 100 מ"ל דם.

באותה עת נהג חנ"ג ד"ל (להלן: "**המנוח**") ברכב פרטי מסוג "פורשה" אספנות, שמספרו 894911 (להלן: "**הפורשה**") בכביש 4, בכיוון נסיעת הנאשם, בנתיב הימני. במושב ליד המנוח ישב בנו גיא גולד, יליד 1998 (להלן: "**גיא**").

עם התקרבו למחלף בר-אילן, עקף הנאשם רכב פרטי שנסע לפניו בנתיב האמצעי, במהירות ובפראות, כשהוא משתחל בינו לבין רכב שנסע בנתיב השמאלי, ומיד לאחר מכן סטה סטייה חדה מהנתיב השמאלי ימינה, איבד שליטה על רכבו,

והתנגש במעקה הבטיחות בצד הימני של הכביש. בהמשך, נהדף הנאשם חזרה אל הכביש, חסם את דרכה של הפורשה, ושני כלי-הרכב התנגשו.

כתוצאה מההתנגשות נהדפו כלי-הרכב עד לעצירתם בנתיב השמאלי של הכביש, והתלקחו. הפורשה עלתה באש כאשר המנוח וגיא לכודים בתוכה, בעוד הנאשם ואלכסיי הספיקו לצאת מרכב ה-BMW לפני שנשרף.

3. כתוצאה מהתאונה נגרמו למנוח ולבנו חבלות חמורות. המנוח נכווה כוויות עמוקות ב-80% משטח גופו וגיא נכווה על פני כ-70% משטח גופו. שניהם אושפזו במצב אנוש כשהם מורדמים ומונשמים. במהלך אשפוזו בבית-החולים, עבר המנוח מספר ניתוחים, עד שביום 2.6.2013, בעקבות קריסה רב-מערכתית נפטר, בבית-החולים.

4. עוד נטען בכתב-האישום, כי כתוצאה מהתאונה נחבל גם הנאשם, ונשרפו כלי-הרכב המעורבים.

עפ"י הנתען בכתב האישום, התאונה, מותו של המנוח, והחבלות החמורות של גיא, נגרמו בשל התנהגות הנאשם אשר נהג ברכב בפזיזות, תוך שהוא צופה אפשרות מותו של אדם ואדיש או קל-דעת בקשר לכך, והכל כמפורט להלן:

(א) הנאשם נהג ברכב כשהוא שיכור ו/או נתון תחת השפעת משקאות משכרים;

(ב) הנאשם ביצע עקיפה מסוכנת וחדה, ומיד לאחריה סטה בחדות ימינה, ועקב כך איבד את השליטה על רכבו;

(ג) הנאשם נהג במהירות ובפראות באופן שאינו תואם את תנאי הדרך.

ב. גדר המחלוקת

5. לטענת המאשימה, מותו של המנוח והחבלות החמורות שנגרמו לבנו הן כאמור, תוצאה של התנהגות פזיזה של הנאשם שנהג ברכב בהיותו שיכור ו/או נתון תחת השפעת משקאות משכרים, ביצע עקיפה מסוכנת וחדה במהירות מופרזת ובפראות, באופן שאינו תואם לתנאי הדרך, ואיבד שליטה על רכבו.

בתגובתו לכתב האישום כפר הנאשם בכל העובדות המהוות עבירה.

הנאשם כפר בהיותו שיכור ובאמינותה של בדיקת הדם שנערכה לו וכן, כפר בכך שהמנוח נסע בנתיב הימני. בנוסף, כפר מחוסר ידיעה בכך שהייתה התנגשות בין רכבו לבין רכב הפורשה של המנוח. עוד כפר הנאשם, בקיומו של קשר סיבתי בין התאונה ובין התלקחות הרכבים, ובהקשר זה טען כי גורם זר חיצוני הוא שגרם להתלקחות כלי הרכב.

בהמשך טען כי רכב הפורשה פגע ברכבו מאחור, והשריפה ברכב הפורשה אינה תוצאת התלונה אלא הגורם המרכזי שבעקבותיו התרחש האירוע.

לטענת ההגנה, התאונה הייתה בלתי נמנעת.

עוד לטענתה, לא התקיים בנאשם היסוד הנפשי הנדרש להרשעה בעבירת ההריגה.

6. הצדדים איפוא, אינם חלוקים באשר להתרחשות תאונה בכביש המהיר במהלכה רכב ה-BMW בו נהג הנאשם נע לכיוון הנתיב השמאלי, ולאחר מכן פנה לכיוון הנתיב הימני, כמו גם לכך שמותו של המנוח נגרם מכוויות שסבל במסגרת אותה תאונה.

7. המחלוקת בין הצדדים מתמקדת בשלושה נושאים:

האחד - נסיבותיה המדויקות של התאונה, ובעיקר השאלה אם רכב הפורשה פגע ברכבו של הנאשם עובר לסטיית האחרון לכיוון הנתיב השמאלי;

השני - האם הנאשם נהג בעת התאונה כשהוא שיכור או תחת השפעת אלכוהול;

והשלישי - האם השריפה שפרצה ברכב הפורשה נגרמה עובר להתנגשות, או כתוצאה ממנה.

מלבד המחלוקות האמורות, העלתה ההגנה טענות שונות לעניין אופן ניהול החקירה, ואלהן אתייחס בפרק נפרד.

ג. מבט-על על הראיות

8. מטעם המאשימה העידו:

גב' טרייסי עמרני (עמ' 15-3) עת/1;

מר יוסי עמרני (עמ' 27-15) עת/2;

מר יעקב אלי (עמ' 32-27) עת/3;

רס"ב אלי צמח (עמ' 48-32) עת/4;

גב' תמר שטטלנדר (עמ' 65-48) עת/5;

מר יואל פרידמן (עמ' 85-66) עת/6;

מר אלכסיי גדייב (עמ' 100-85) עת/7;

רס"ב שלמה מזרחי (עמ' 107-100) עת/8;

רס"ב סימון טרטקובסקי (עמ' 160-107 ו-94-63 לפרוטוקול מתאריך 25.6.2014) עת/9 + עד-הזמה 2;

ד"ר אסתר שלמח (עמ' 164-161) עת/10;

ד"ר אשר גופר (עמ' 172-164) עת/11;

מר ג'ורג' גבאי (עמ' 62-55 לפרוטוקול מיום 25.6.2014) עד-הזמה 1;

טפסר רן שלף (עמ' 134-95 לפרוטוקול מיום 25.6.2014) עד-הזמה 3;

עמוד 4

מר ראובן זילברברג (עמ' 134-148 לפרוטוקול מיום 30.6.2014) עד-הזמה 4.

9. מטעם ההגנה העידו:

הנאשם (עמ' 173-218) עה/1;

מר דורון פת (עמ' 219-314) עה/2;

מר אשר סלוצקי (עמ' 316-365) עה/3.

10. כמו-כן, הוגשו כמוצגים חלק מהודעות העדים הנ"ל, תמונות המתעדות את זירת האירוע וכלי-הרכב לאחר פינויים מהזירה, חוות-דעת מקצועיות המבקשות להתחקות אחר אופן קרות התאונה והגורם להתלקחות הרכבים, מסמכים רפואיים בהם תועד מצבם הרפואי של המנוח ושל גיא, ומסמכים המתעדים את שרשרת דגימות הדם ותוצאותיהן.

ד. סוגיית שכרות הנאשם

11. המאשימה מתבססת על בדיקת דם שנעשתה לנאשם בבית החולים תל-השומר אשר גילתה בדמו 184 מ"ג אלכוהול לכל 100 מ"ל דם.

עפ"י ת/1 השוטר רוזה סוריאנו ביצע לנאשם בדיקת נשיפון, והנאשם נכשל בבדיקה זו. העד ציין, כי הריח אלכוהול מפיו של הנאשם, אך האחרון אין בכך רבותא שהרי אישר כי שתי 2 בקבוקי בירה.

ב"כ הצדדים נחלקו אודות משמעות ת/2 שם נרשם כי תוצאת בדיקת הנשיפון הייתה שלילית, כאשר ב"כ המאשימה גרס שהכוונה שהנאשם נכשל בבדיקה זו, ואילו ב"כ הנאשם טען כי המונח "שלילית" משמעו שלא נמצא אלכוהול בבדיקת הנשיפון.

המסמכים הנ"ל הוגשו ללא העדת העדים.

הנאשם נלקח לבית חולים לאחר בדיקת ה"נשיפון" והוא הועבר לשם כנפגע בתאונת דרכים. דא עקא, שאם ההתייחסות אליו הייתה רק שהוא נפגע בתאונת דרכים לא היה רס"ב צמח מבקש לקחת ממנו דגימות דם.

*** תהליך נטילת דגימת הדם מהנאשם**

1. ד. פרשת התביעה

ד. 1.1 עדותו של רס"ב אלי צמח

12. רס"ב אלי צמח הינו בוחן נהיגה ותיק אשר פגש בנאשם בחדר-המיון בבית-החולים "תל-השומר", לשם הלה פונה מיד לאחר התאונה. באמצעות העד הוגשו המסמכים שערך, ובין השאר טופס בדיקת מאפיינים (ת/15); בו צוין כי

עמוד 5

הנאשם נתן הסכמתו לנטילת דם לצורך ביצוע בדיקת אלכוהול (ת/16); דו"ח מעצר של הנאשם (ת/17); דו"ח תשאול הנאשם בבית-החולים (ת/19); שיחה עם משפחת הנאשם (ת/20); טופס נטילת דם (ת/22); מזכרים הנוגעים בחתימתה של האחות שנטלה את הדם (ת/22א'-ו'); מזכר נוסף שערך רס"ב צמח יום לאחר התאונה (ת/26); חקירת הנאשם ותמליל החקירה (ת/40 + ת/40א').

רס"ב צמח, מסר בעדותו כי תישאל את הנאשם בחדר מיון בשעה 17:35, וכחמש דקות לאחר מכן, נוכח העובדה שהריח מהנאשם ריח של אלכוהול, הוא ביקש הסכמתו לבצע בדיקת אלכוהול (עמ' 34, ש' 4-5).

בנוכחות רס"ב צמח נלקחה דגימת דם מהנאשם ע"י האחות תמר שטטלנדר, וזאת בסמוך לשעה 17:53 (ת/15 ו- ת/22).

13. רס"ב צמח נשאל בהרחבה אודות נסיבות החתמתה של האחות שטטלנדר על טופס נטילת הדם והסביר, כי האחות סירבה לחתום בתחילה נוכח הנחיה שניתנה לצוות הרפואי לחתום רק לאחר קבלת אישור היועץ המשפטי של בית-החולים (עמ' 34, ש' 23-25).

בסופו של דבר, האחות חתמה על הטופס (ת/23) כשלושה שבועות לאחר האירוע, קרי: בתאריך 4.6.2013 (עמ' 34, ש' 26-29). רס"ב צמח הסביר כי חלף זמן רב כל כך עד להחתמתה מאחר שבעקבות קבלת האישור, ארך זמן נוסף עד ששניהם עבדו באותן שעות (עמ' 35, ש' 1-5).

בחקירתו הנגדית נשאל רס"ב צמח באשר לטענת האחות כי הוא ביקש להחתימה על דף ריק, והוא השיב כי הוא אינו זוכר שביקש זאת (עמ' 39, ש' 16) שהרי: "מה התועלת בלחתום על דף ריק" (עמ' 39 שורות 15-26).

בחקירה חוזרת שב והכחיש כי האחות חתמה על טופס כלשהו במועד נטילת הדם, וציין כאמור, כי היא אמרה לו שהצוות הרפואי הונחה שלא לחתום (עמ' 48, ש' 4-5). עוד נשאל בהקשר זה, אם כשלושה שבועות לאחר מכן, כאשר הגיע להחתימה, הוא זה שמילא את הפרטים על הטופס, או שמא האחות זכרה אותם.

תשובתו של רס"ב צמח אינה חד-משמעית בהקשר זה, ונדמה כי הוא מאשר את הפרטים הכתובים, אך לא את העובדה כי הוא אשר מסר אותם, באומרו: "כן, אבל נכון... כן, מה שרשום" (עמ' 44, ש' 17-19).

14. באשר לאופן נטילת הדגימה, סיפר רס"ב צמח כי הוא בעל ניסיון רב בנטילת דם לצורך בדיקת אלכוהול, ולכן וידא כי האחות מחטאת את המקום באמצעות פולידין, קרי: חומר חיטוי שאינו מכיל אלכוהול.

בחקירתו הנגדית ציין כי הוא עמד בצמוד לאחות על-מנת שתוכל מיידית להחדיר את הדגימה למבחנה שהביא, וכך וידא כי אכן מדובר בדמו של הנבדק (עמ' 40, ש' 12-13).

בא-כוח הנאשם הציג לרס"ב צמח את נוהל משטרתי מספר 02.292.03 פרק ז', סעיף 4.1ה'-ו', משנת 2006, שם כתוב כי: "השוטר ימסור לנוטל הדגימה מבחנה ותמיסת חיטוי ללא אלכוהול" (עמ' 42, ש' 25-26), ורס"ב צמח השיב, כי מטופס נטילת הדם עולה מפורשות כי אין מניעה שהפולידין ילקח מבית-החולים (עמ' 42, ש' 33).

ד. 2.1 עדותה של האחות תמר שטטלנדר

15. האחות תמר שטטלנדר (להלן: "האחות"), היא זו שנטלה את הבדיקה. האחות אישרה, כי חתימתה היא זו המופיעה על **ת/23** (טופס נטילת דם), וציינה כי זו פעם ראשונה שהיא התבקשה לחתום על טופס שכזה. כמו כן זו הייתה לה הפעם הראשונה בה התבקשה ליטול דם מחשוד בתאונת דרכים (**עמ' 49, ש' 4-3**).

האחות העידה כי רס"ב צמח עמד לצידה במועד נטילת הדם, והבהירה כי הסיבה שסימנה בטופס כי "**במקום הבדיקה לא נכח איש**", נעוצה בכך שסברה שהכוונה היא לאדם המקורב למטופל שהגיע ללוות אותו.

האחות אף מסרה בעדותה שהשתמשה בפולידין כחומר חיטוי (**עמ' 50, ש' 1**).

בחקירתה הנגדית טען בפניה בא-כוח הנאשם כי בבית-החולים "תל-השומר" לא משתמשים ב'פולידין' תקופה ארוכה, אלא בחומר אחר שאינו מכיל אלכוהול מסוג 'כלורהקסידין'. ועל כך השיבה העדה:

"מטופלים שמגיעים, ושואין שום בעיה להשתמש בכלורהקסידין, אז מחטאים עם כלורהקסידין, אבל פה החוקר אמר לי פרטנית אנחנו צריכים להשתמש בפולידין, בגלל הסוג של בדיקת הדם שלוקחים, אז הלכתי להביא פולידין..."

יש לנו באגף שלושה אגפים במיון, ובאגף אחד יש עגלת חבישות. אם אני לא טועה הבאתי את זה משם, אבל יש גם בכל עגלת טיפולים של אחות, במגירה התחתונה יש פולידין." (עמ' 56, ש' 11-2).

לדברי האחות, כאשר הכניסה לנאשם 'ונפלון' (התקן תוך ורידי המותיר את הווריד פתוח, ומשמש בין השאר להחדרת נוזלים ותרופות), ממנו נטלה דם, עמד רס"ב אלי צמח לצידה, והורה לה להשתמש ב'פולידין'.

לשאלת בית-המשפט אם השתמשה ב'פולידין' עת הכניסה את ה'ונפלון', השיבה:

"כשהפצוץ כבר היה בדרך, אז באה אלי אחות אחראית משמרת, ואמרה תיכף ייכנס אליך פצוץ כך וכך, צריך לטפל בו, צריך לקחת ממנו אנמנזה, אבל את תצטרכי ככל הנראה גם לקחת רמות אלכוהול לבדיקת דם. והיא אמרה לי יגיע איתו שוטר, יסביר לך בדיוק מה לעשות." (עמ' 61-62).

בהמשך הוסיפה:

"כשחיטאתי, כבר חיטאתי עם הפולידין. אין לי שום סיבה לחטא עם פולידין, אלא אם כן אני יודעת שיש סיבה מיוחדת, וידעתי שיש סיבה מיוחדת, כי השוטר אמר לי אז הוא כבר היה שם." (עמ' 62, ש' 4-6).

כאשר נשאלה מדוע לקח שלושה שבועות עד שחתמה על הטופס, השיבה:

"ביום שלקחתי את הדגימה לא היה טופס כזה... החוקר מטעמם רצה שאני אחתום, פשוט אתן חתימה על דף ריק... אז הוספתי בכתב יד שאני חותמת על זה שלקחתי דגימת דם ממטופל בשם אלכסנדר צ'ורני, מספר ת"ז, ואז נתתי את החותמת שלי..."

כאשר נשאלה מה בעצם רשמה בכתב-ידה, השיבה:

"עד כמה שזכור לי, שוב זה קצת מעורפל, אבל עד כמה שזכור לי, רשמתי שאני נטלתי דגימת דם ממטופל בשם כזה וכזה, עם תעודת זהות כזו וכזו..." (עמ' 50, ש' 2-9).

בחקירתה הנגדית שבה האחות וסיפרה כי השוטר פנה אליה בבקשה שתחתום על דף ריק, ולטענתה, השוטר קיבל את הדף חזרה לידי ולקח אותו איתו (עמ' 50, ש' 22-29).

מאחר והדף הריק לא נמצא בחומר הראיות טענה ההגנה למחדל חקירתי ושיבוש הליכי משפט ובעניין זה, בהמשך - בפרק נפרד.

16. במהלך חקירתה הנגדית התבקשה האחות להבהיר את הפער בין סדר הזמנים המצוין במכתב השחרור (47/ת) ובין אלו המופיעים על טופס נטילת הדם (23/ת).

במכתב השחרור צוין כי הנאשם התקבל בחדר-המיון בשעה 17:28. כאשר ביקש בא-כוח הנאשם להסיק מהדבר שיתכן והנאשם התקבל מוקדם יותר - השיבה האחות **"לאו דווקא"**, והסבירה, כי ישנם מקרים בהם מטופלים מקבלים טיפול עוד בטרם נפתח להם גיליון.

ברם, למיטב זיכרונה, הגיליון של הנאשם הגיע ממש בסמוך להגעתו לחדר-המיון (עמ' 52, ש' 13-15), עוד ציינה, כי כאשר קיבלה את הנאשם לטיפול הוא לא נחשד בשכרות, אלא הגיע כ**"מישהו שנפגע בתאונת דרכים"** (עמ' 52, ש' 18).

בא-כוח הנאשם עימת את האחות עם העובדה שבטופס נטילת הדם צוין כי הדגימה נלקחה בשעה 17:53, וממכתב השחרור עולה כי בשעה 17:48 כבר הגיעו תוצאות בדיקות הדם שנערכו לנאשם. היא נשאלה כיצד זה יתכן - לאור טענתה כי נטלה דם מהנאשם פעם אחת בלבד. האחות השיבה:

"יש לנו גיליון רפואי שהוא ממוחשב... יש את השעה שבה אנחנו מייצרים לעצמנו את ההוראה, כותבים לעצמנו איזה בדיקות לקחת, ויש את השעה שבה אנחנו חותמים, שזה שעות שונות, כי פעם אחת אני מייצרת את ההוראה, אני כותבת איזה בדיקות דם לקחת, ובפעם השנייה אני חותמת על ההוראה, שביצעתי אותה. יכול להיות שהשעה שכתובה פה היא השעה שחתמתי כאילו אחרי, שוב, כי אני יכולה לבוא, לעשות את כל הטיפולים שהבן אדם צריך, אז זה לחטא פצעים אצלו, ולחבוש ולטפל, ולהעביר אותו לצילומים, ורק אחרי זה, אחרי שסיימתי לטפל במטופל, לחזור ולחתום על בדיקת הדם שנטלתי. זה קורה המון..." (עמ' 57-58);

וכן:

"17:53 זה לאו דווקא הדקה שבה לקחתי את בדיקת הדם. יכול להיות שזה הזמן שבאתי וחתמתי כשכבר לקחתי את הבדיקה." (עמ' 60, ש' 1-2).

עוד הוסיפה בהקשר זה, כי זמני הבדיקה במעבדה משתנים בהתאם לסוג הבדיקה הדרושה. כך לדוגמא, ספירת דם עשויה לקחת רבע שעה, בעוד שבדיקת כימיה בדם תהא ארוכה יותר (עמ' 59, ש' 6-7).

העדה עומתה עם העובדה שרס"ב אלי צמח ציין כי הגיע לבית-החולים בשעה 17:35 ולכן לא יתכן שנכח במועד נטילת

הדם - קרי, עשרים דקות עובר למועד הגעת התוצאות החלקיות - השיבה האחות:

"עד כמה שזכור, השוטר הגיע די בצמוד למטופל... אני לא זוכרת אם הם נכנסו יחד, בהחלט יכול להיות שכן, אבל אני לא יודעת" (עמ' 60, ש' 16).

עוד הוסיפה בהקשר זה, כי העובדה שהשעה שנכתבה כשעה בה הגיעו תוצאות המעבדה איננה מחייבת, ויש לבדוק נתון זה אל מול המעבדה (עמ' 64, ש' 20).

17. כאשר נשאלה האחות כיצד יתכן ששלושה שבועות לאחר האירוע זכרה את פרטיו עד כדי כך שכתבה שעות מדויקות בטופס נטילת הדם, השיבה:

"בגלל הרגישות של המקרה שהתבררה לי אחרי זה, אני רשמתי אצלי את המספר זהות של המטופל, שיהיה לי לכל מקרה, ואז ברגע שאני נכנסת לגיליון... אני יכולה לראות... באיזו שעה בדיוק לקחתי בדיקות דם... כי זה בעצם, אני נותנת לעצמי הוראה ללקיחת בדיקות דם, ואז אני צריכה לחתום על ההוראה." (עמ' 52-53).

לשאלת בית-המשפט האם למעשה לקחה את הנתונים מהגיליון הרפואי, השיבה:

"כן, אין שום סיכוי שאני אזכור חודש אחורה באיזה שעה בדיוק." (עמ' 53, ש' 8-9).

2. ד. פרשת ההגנה

ד. 1.2 עדות הנאשם בבית-המשפט

הנאשם הכחיש כי נהג בהיותו שיכור או תחת השפעת אלכוהול. לדבריו, ביום התאונה סמוך לשעה 13:00 הוא שתה 2 בקבוקי בירה בנפח 330 מ"ל כ"א (עמ' 174 שורה 8 ו-29 לפרוטוקול מיום 17.12.2013).

18. בהתייחס להשתלשלות האירועים עת הגיעו לבית-החולים, סיפר הנאשם כי בתחילה בדקו לו לחץ-דם וחום גוף, לאחר מכן נטלו בדיקות דם, וכארבעים דקות לאחר מכן הגיע שוטר למקום אשר ביקש את רשותו לקחת דגימת דם לבדיקת אלכוהול (עמ' 177, ש' 14). עוד לדבריו: **"פעם אחת החדירו את המחט, ואני לא יודע אם היה עוד מישהו בא פעם נוספת לקחו או לא לקחו" (עמ' 177, ש' 18-19).** כאשר נשאל כמה דקירות עשו לו בסך-הכל, השיב שפעם אחת בלבד (עמ' 177, ש' 29-30 - הדגשות לא במקור - י.א.).

בהמשך, נשאל הנאשם על-ידי בא-כוחו פעם נוספת מתי נלקחה דגימת הדם, והשיב: **"כאשר אמבולנס פינה אותי לבית-חולים".** לשאלת בית-משפט אם נטלו את הדם באמבולנס, השיב הנאשם בשלילה, והוסיף, כי היה זה בחדר-המיון של בית-חולים, לפני שהגיע שוטר (עמ' 178, ש' 27-34).

באשר לנוכחות מתנדב לצידו באמבולנס שהשגיח עליו (מרקו מזרחי, ר' דו"ח הפעולה ת/2), השיב הנאשם: **"אני לא יודע סגרו אותי בתוך המכונית אמבולנס... ושמו עלי מסיכה ואני לא יכול לראות מי כן יש שם ומי לא שם" (עמ' 215, ש' 32-33).**

19. בחקירתו הנגדית לא שלל הנאשם האפשרות שלאחר שהכניסו את ה'ונפלון' לקחו ממנו דם פעם נוספת (עמ' **214, ש' 11-12**), ובאשר לשאלה אם שוטר נכח במקום הוא טען, כי הגיע לבית-החולים כבר בשעה 17:00 והשוטר הגיע רק כחצי שעה לאחר מכן.

באת-כוח המאשימה הציגה לנאשם שני מזכרים, מהם עולה כי בשעה 16:57 ו-16:59 פגשו בו שני שוטרים שונים בזירת התאונה (ת/1 + ת/2), ומשכך, לא יתכן שהיה בבית-החולים באותה שעה. הנאשם השיב לדברים אלה באומרו: "אמרתי אולי, לא אמרתי בדיוק, אני לא הסתכלתי בשעון" (עמ' **215, ש' 22**). בחקירה חוזרת, כשנשאל מי עמד לצד האחות כאשר נטלה את דגימת הדם, השיב: "אני לא זוכר אני חושב שהיא לבדה" (עמ' **218, ש' 7**).

20. באת-כוח המאשימה הציגה לנאשם את מכתב השחרור מבית-החולים (ת/47), שם צוין כי בשעה 17:38 מדדו לו לחץ-דם ודופק ובהמשך נטלו ממנו דם, וכי הזמנים תואמים את השעה שמופיעה במזכר שכתב רס"ב אלי צמח. הנאשם השיב כלשונו: "אני לא יודע אני לא זוכר אני הייתי אחרי תאונה לא זוכר" (עמ' **216, ש' 29**).

* שרשרת העברת המוצג - דגימת הדם של הנאשם

3. ד. עדותו של רס"ב אלי צמח

21. רס"ב צמח מסר כי דגימת הדם נלקחה ביום שישי 17.5.2013, ועל כן היא הושארה בארנו הפרטי הנעול שלאיש אין גישה אליו, עד אשר ביום א' הוא מסר את הדגימה לבוחן התנועה - שלומי מזרחי (עמ' **35, ש' 12-15**).

עוד התייחס רס"ב צמח לאופן סימון המוצג, כפי שכתב ב-ת/22, בציינו כי הכניס את המבחנה למעטפה אותה חתם בחותמת מדבקה, ועליה כתב את פרטי הנאשם, לרבות שמו ומספר תעודת-הזהות שלו (עמ' **45, ש' 21-23**). בהמשך הוסיף כי למיטב זכרונו, על המבחנה הדביק מדבקה עליה רשם את פרטי הנאשם בלבד, אך ציין כי אינו זוכר זאת בוודאות (עמ' **46, ש' 9-10**).

רס"ב צמח קיבל לידיו גם את דגימת הדם של המנוח. בעדותו שלל האפשרות ששם את שתי המבחנות של המנוח ושל הנאשם יחד בארנו הפרטי, כלשונו: "אין סיכוי, לא" (עמ' **47, ש' 21-23**).

4. ד. עדותו של רס"ב שלמה מזרחי

22. כפי שנרשם בטופס "שרשרת דם לאלכוהול" (ת/22), ציין רס"ב שלמה מזרחי (להלן: "רס"ב מזרחי"), כי קיבל לידיו את הדגימה מרס"ב אלי צמח בתאריך 19.5.2013 בשעה 07:30, והעביר אותה בשעה 08:35 למכון לטוקסיקולוגיה ב"תל-השומר".

5. ד. עדותה של ד"ר אסתר שלמח

23. במועד מתן העדות הייתה ד"ר אסתר שלמח מנהלת היחידה לטוקסיקולוגיה משפטית במעבדה לטוקסיקולוגיה ופרמקולוגיה קלינית בבית-החולים "תל-השומר" (להלן: "ד"ר שלמח").

באמצעות העדה הוגשו שתי תעודות עובד ציבור עליהן היא חתומה (ת/24 ו-נ/3).

ד"ר שלמח העידה, כי במקרה דנן חתמה בטעות על תעודת עובד ציבור עליה רשום שמו של ד"ר אשר גופר (נ/3). בשלב מאוחר יותר, ד"ר גופר הבחין בטעות, והסב את תשומת ליבה לכך, והיא תיקנה את הטעות, לאחר שהעתיקה את הפרטים כפי שהופיעו ב-נ/3 לטופס חדש הנושא את שמה, וחתמה עליו (ת/24) (עמ' 162, ש' 13-18).

ד.6 עדותו של ד"ר אשר גופר

24. במועד מתן העדות היה ד"ר אשר גופר סגן-מנהל המעבדה לטוקסיקולוגיה בבית-החולים "תל-השומר" (להלן: "ד"ר גופר"). העד ערך את חוות-הדעת הנוגעת לרמת האלכוהול בדם של הנאשם (ת/24) וחתם על תעודת עובד ציבור (ת/25).

באמצעותו הוגשה חוות-דעת ראשונית בנוגע לרמת האלכוהול בדמו של הנאשם (ת/51); המעטפה בה הובאה המבחנה עם דגימת דמו של הנאשם (ת/54); וכן הוצגה המבחנה עצמה, עליה נרשם שמו של הנאשם (עמ' 166, ש' 23-25).

25. באמצעות ד"ר גופר הוגש מסמך המפרט את שרשרת העברת דגימת הדם של המנוח (ת/52). מדבריו עלה, כי על המעטפה בתוכה הובאה המבחנה הודבקה מדבקה, ועליה מספר זהה לזה המופיע על המבחנה שהכילה את דגימת הדם ובתעודות הרפואיות של המנוח, מאחר ואז טרם הושלם הליך זיהוי (ת/53).

26. ד"ר גופר הסביר אף הוא את הנסיבות שהביאו לתיקון תעודת עובד הציבור עליה חתמה ד"ר שלמח. לדבריו, הוא הבחין כי ד"ר שלמח השתמשה בשגגה בתעודה הנושאת את שמו, ומשכך פנה אליה בבקשה לתקן את הטעות, כמפורט לעיל בעדותה של ד"ר שלמח. ד"ר גופר שמר צילום של התעודה השגויה וזה הוגש באמצעותו לבית-המשפט (נ/3).

ד.7 עדותו של מר אלכסיי גדיב

27. בבית-המשפט סיפר אלכסיי כי הנאשם שתה בקבוק אחד או שני בקבוקי בירה מסוג 'טובורג' (עמ' 88, ש' 12-14).

ד.8 פרשת ההגנה

ד.8.1 חקירות הנאשם במשטרה

28. בתשאול ראשוני שנערך לנאשם בבית-החולים (ת/19), הוא מסר כי שתה שני בקבוקי בירה בין השעות 13:30 ל-15:00 במרכז העיר פתח-תקווה.

ביום 18.5.2013 נחקר הנאשם על-ידי הבוחן רס"ב צמח. בחקירתו טען, כי שתה שתי כוסות בירה, ולא שני בקבוקים, כפי שטען קודם לכן (עמ' 8, ש' 28 ל-ת/40א').

בתאריך 19.5.2013 נחקר הנאשם פעם נוספת על-ידי החוקר ג'קי נמר, שם הוצגו לו התוצאות הראשוניות שהגיעו מהמעבדה הטוקסיקולוגית. מהתוצאות עלה כי רמת האלכוהול בדמו הגבוהה פי-4 מזו המותרת על-פי חוק. בתגובה, טען הנאשם כי שתי "שתיים כוסות קטנות" (עמ' 4, ש' 5, ל-ת/א' 41(1)), אותן קנה בקיוסק במרכז פתח-תקווה ברחוב שטמפפר (עמ' 5, ש' 18-19, ת/א' 41(1)). לדבריו, הוא שתי את הפחיות ברכבו, ולאחר שסיים, המשיך לשבת ברכב עוד כשעה-שעה וחצי בטרם נסע מהמקום (עמ' 6, ש' 22-25, ת/א' 41(1)). הנאשם נשאל אם הוא נוהג לשתות אלכוהול כעניין שבשגרה עם אלכסיי, והוא השיב כי הם לא שתו יחד (עמ' 7, ש' 39 ל-ת/א' 41(1)). כאשר עומת עם טענתו של אלכסיי כי הם אכן שתו יחדיו, השיב הנאשם: "אם הוא מספר שהוא שתי, בסדר... אני לא אומר שהוא משקר הוא ביחד שתי כוס אחד. זה מה שאני ראיתי" (עמ' 8, ש' 1-6 ל-ת/א' 41(1)).

הנאשם עומת עם דבריו של אלכסיי לפיהם הם שתו את הבירות יחדיו מחוץ לרכב, השיב הנאשם: "שתינו ליד הרכב, לא ממש בתוך האוטו", ובהמשך ניסה להסביר כי עמדו ליד הרכב לאחר שישבו ובהמשך הלכו לקפה, ובגלל זה אמר את שאמר (עמ' 7, ש' 16-23 ל-ת/א' 41(1)).

ד. 8.2 עדות הנאשם בבית-המשפט

29. בעדותו בבית-המשפט סיפר הנאשם כי הוא שתי יחד עם אלכסיי שני בקבוקי בירה, כאשר נפח כל בקבוק הוא 330 מ"ל (עמ' 174, ש' 25-27). הוא סיים לשתות את הבקבוק השני בסביבות השעה 14:50.

כאשר טענה באת-כוח המאשימה כנגדו ששינה גירסתו במהלך חקירתו במשטרה - והודה בשתיית אלכוהול עובר לתאונה רק לאחר שהובהר לו שאלכסיי סיפר שהם שתו יחדיו (ת/א' 41(1), עמ' 7, ש' 38, חקירה מיום 19.5.2013 בשעה 13:00; עמ' 183-184) - השיב הנאשם:

"אני לא שותה איתו באופן קבוע. כאשר השוטר שאל אותי כאשר שואל אותי שוטר אם אני שותה איתו או לא שותה איתו אמרתי לו אנחנו לא שותים באופן קבוע הפעם כן היינו יחד. כאשר שאלה באת-כוח המאשימה מדוע נמנע תחילה מלספר בחקירתו במשטרה כי שתי עם אלכסיי, הנאשם השיב "לא התייחסתי לזה כדבר חשוב." (עמ' 186, ש' 28-29).

באשר לריכוז שנמצא בדמו - 184 מיליגרם אלכוהול, טען הנאשם כי נתון זה לא הובא בפניו, ברם, לאחר שהופנה למקום בו צוין בחקירתו כי ידע את האמור לעיל, טען הנאשם: "לא זוכר וגם דיברו איתי בשפה העברית" (עמ' 187, ש' 17-23).

הנאשם אישר כי הוא מודע לאיסור בדבר נהיגה לאחר שתיית אלכוהול, אך טען: "אני לא חשבתי ששני בקבוקי בירה זה משהו חריג".

בהמשך הוסיף: "אני אומר שוב פעם אם הייתי שיכור לא הייתי נכנס ולא הייתי נוהג ברכב" (עמ' 187-188). הנאשם הגדיר נהג הנוהג בשכרות, כלשונו: "אם שותים נניח לא פחית אחת אלא שתי פחיות או שלוש פחיות אז כבר לא נכנסים לנהוג" (עמ' 188, ש' 5-6) [ההדגשה אינה במקור - י.א.].

30. טענות הסניגור מתייחסות לבדיקת אלכוהול במכשיר 'נשיפון' שנערכה לנאשם בזירה; אופן נטילת הדמים מהנאשם בבית-החולים כשעה ומחצה לאחר התאונה ותיעודה, ובשל שרשרת הראיות בעניין העברת דגימת הדם.

לשיטתו, הכשלים השונים שנפלו בחקירה מעלות אפשרות סבירה לפיה הנאשם לא היה שיכור, ותוצאות בדיקת הדם, לפיהן שיעור האלכוהול - 184 מ"ג/ליטר (פי-4 משיעור האלכוהול האוסר נהיגה; **ת/24**) - מתייחסת לדגימה זרה שניטלה מאדם אחר.

אקדים ואציין, כי המאשימה אינה מבקשת לסמוך ממצא דווקא על בדיקת ה'נשיפון', ומשכך מעל לצורך אציין כי ממילא מדובר במכשיר מדידה המהווה אינדיקציה ראשונית לעצם הימצאות אלכוהול בגוף. הנאשם עצמו אישר כי צרך משקאות אלכוהוליים קודם לנסיעתו, ודבריו מהווים תימוכין שאין טוב ממנו לאמור בדו"ח השוטר **ת/1**. המסקנה האמורה נתמכת גם בִּכְיִח שנדף מפיו של הנאשם, ובהוראה שניתנה למתנדב מפי השוטר, ללוותו לבדיקת דם ולוודא כי לא ישתה ויאכל - דברים שאין היגיון בהתרחשותם לולא הייתה בדיקת ה'נשיפון' משמשת אינדיקציה לשתית אלכוהול. עצם ציון המילה "**שלילית**" בדו"ח שערך המתנדב (**ת/2**) - עליה ביסס הסניגור תלי תלים של טענות - הינו חסר-משמעות, על רקע מכלול הראיות הללו.

31. אשר לאופן נטילת דגימת הדם - הן השוטר, הן האחות, והן הנאשם (באופן מגומגם, לאחר שחזר בו מגירסותיו הראשונות בעניין) - מסרו תיאורי אירועים חופפים במידה רבה, מהם עולה כי השוטר נכח לצידה של האחות שעה שזו החדירה את ה'ונפולון' מתוכו ניטל הדם, וזאת לאחר שחיטאה את המקום בתמיסת 'פולידין', וכי השוטר ניטל עימו את הדגימה.

האחות תמר שטטלנדר מסרה את השתלשלות העניינים עפ"י זכרונה, ומסתבר כי זכרה פרטים מסויימים בשל היות המקרה חריג עבורה: זו הייתה פעם ראשונה (על פי דרך ההתנהלות בחדר מיון) שהתבקשה ליטול דם מחשוד בתאונת דרכים.

אינני מסכימה עם ב"כ הנאשם כי האחות חששה מאחריותה לפגמים בדרך הבדיקה או שרצתה וביקשה לרצות את המאשימה, ועל כן מסרה דברים שאינם אמת. עפ"י התרשמותי היא דבקה באמת, וניסתה לדלות פרטים מזיכרונה.

32. באשר לסתירות לכאורה שנפלו בעניין זה בין המסמכים השונים - מלכתחילה מדובר בפערי זמנים מצומצמים ביותר, שאין בהם כדי להשליך על תוצאות הבדיקה או על זיהוי הנאשם כמי שדגימתו נבדקה במעבדת בית-החולים [לעניין קל-וחומר ר': דנ"פ 9068/05 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים, 23.10.2005)].

33. באשר למקור חומר החיטוי בו נעשה שימוש - ההגנה הפנתה למסמך "נוהל הטיפול בעבירות שכרות בנהיגה" (**נ/1**) משנת 2006 והאמירה בסעיף 2(ז)(4)(ה), לפיה על השוטר למסור את חומר החיטוי למבצע הבדיקה. סביר הוא, כי הוראה מסוג זה נועדה למנוע תקלות, בהן יעשה שימוש בחומר חיטוי שאינו מתאים בידי אנשי הצוות הרפואי, ששיקוליהם נסמכים על תפקידם המקצועי, שאינו משטרתי.

בענייננו, נעשה שימוש בחומר המוכר כ'פולידין', ואין כל טענה או ראיה כי הרפב' שונה באופן כלשהו מהחומר המצוי בערכות המשטרה, או כי חומר זה עשוי לשבש תוצאת בדיקת האלכוהול. משכך, אין כל משמעות מעשית לטענה

האמורה.

34. באשר לאי-הבהירות הנוגעת לנסיבות עריכת הטפסים - משניתנו בבית-המשפט עדויות ברורות ומהימנות בנושאים הנוגעים לאופן ביצוע הבדיקה - ממילא, המשקל אותו יש לייחס לקשיים שנמצאו בתיעוד - מוגבל. זאת ועוד, אצין, כי בנושא האמור אני מעדיפה את עדותו של השוטר צמח, המגובה בפניות ובמסמכים (ת/22א'-ו'), והמסקנה היא כי לא נפל פגם באופן נטילת הדגימה, או בזיהוי הדגימה שהייתה בידי השוטר.

35. באשר לשרשרת הראיות - התיאוריה המוצעת על-ידי ההגנה היא כי נעשתה החלפה בין דגימות הדם של הנאשם והמנוח.

הדגימות ניטלו מהמנוח ומהנאשם בעת שנמצאו במחלקות שונות בבית-החולים, ובידי אנשי צוות רפואי שונים, וסומנו וזוהו במדבקות מזהות הן על גוף המבחנה (עמ' 46, ש' 9-10; עמ' 166, ש' 23-25; ת/52), והן על-גבי המעטפות אליהן הוכנסו (ת/53, ת/54). בנוסף, רק באחת מהדגימות נמצא אלכוהול, כאשר הנאשם עצמו הודה בשתיית אלכוהול במועד הרלוונטי; ולא הועלתה כל טענה או ראיה לפיה האלכוהול התפוגג מדמו עד למועד נטילת הדגימה.

36. באשר לשעות השונות שנרשמו בדו"ח השוטר ובמעבדה - הן בעדויות והן במסמכים הובהר, כי השוני נובע מכך שמועד רישום השעות במעבדה הוא שעת הקלדת פרטי הדגימה שנמסרה, ולא מועד מסירתה הפיזית (ת/25).

37. באשר לקיומם של שני מסמכים הנושאים את הכותרת "תעודת עובד ציבור", שעניינם קבלת הדגימה של הנאשם (ת/24, נ/3) - עניין זה הוסבר בעדויות ד"ר אסתר שלמח וד"ר אשר גופר וצוינה על-גבי המסמך השני. מילוי מחודש של הטופס על ידי ד"ר שלמח אינו יכול לעורר חשש שמדובר בדגימה שניטלה מאדם אחר, בעת שהמבחנה שנבדקה בידי ד"ר גופר נשאה מדבקה ועליה פרטי הנאשם כפי שהועתקו לתוך חוות-הדעת.

38. נוכח האמור לעיל, מקובל עלי כי תוצאות בדיקתו של ד"ר גופר מתייחסות לדגימת דמו של הנאשם, ואני קובעת כי שיעור האלכוהול בדמו של הנאשם בעת התאונה היה 184 מ"ג אלכוהול לכל 100 מ"ל דם ומשמעות הדברים שהנאשם נהג בשיכרות בעת קרות התאונה נשוא כתב האישום.

ה. אופן קרות התאונה

1. התשתית הראייתית שהוצגה ע"י התביעה

ה. 1.1 עדויות של גב' טרייסי עמרני (עת/1)

39. הגב' טרייסי עמרני (להלן: "טרייסי"), יושבה במושב ליד הנהג ברכב סיטרוואן בו נהג בעלה יוסי. מדבריה עלה:

"...בבר-אילן פתאום בעלי שם ברקס, התחיל להאט את האוטו כשהוא היה בתוך מעקף של כמה רכבים ובנתיב השמאלי... הסתכלתי מהצד לראות מה קורה, ראיתי רכב BMW שחור שחותך בינינו לבין הרכב האחרון שהיינו אמורים לעקוף..." (עמ' 3 שורה 23 - עמ' 4 ש' 2; עמ' 4 ש' 6 ושורות 13-5, ועמ' 8 שורות 13-21).

העדה הבהירה כי הבחינה ברכב ה-BMW רק לאחר שזה עקף את הרכב בו נהג בעלה, ואת הרכב אותו התכוונו לעקוף, אך ציינה כי היא מניחה שבעלה הבחין בו עוד קודם לכן, מאחר ועובר לנקודת הזמן בה היא הבחינה ב-BMW, החל בעלה להאט ולהגדיל את המרחק בינו ובין הרכב שנסע אותה עת בנתיב האמצעי ושאותו תכנן לעקוף (עמ' 6, ש' 3-9). העדה תיארה את יציאת הנאשם לעקיפה, כלשונה:

"זה לא היה עקיפה, זה היה דחיפה, במהירות מופרזת ובחוסר בטיחות מוחלטת. פשוט טס בינינו. לא, לא היה שם שום אלמנט של בטיחות." (עמ' 6 שורות 29-29).

(הדגשה לא במקור - י.א.).

בהמשך, רכב ה-BMW -

"...עשה תיקון מאוד חד לכיוון ימינה, ועף לכיוון המעקה הימני, שנמצא שלושה נתיבים מאיפה שאנחנו עמדנו... עף חזרה לאמצע הכביש ונעצר. הגיח פורש תכלת מאוד מאוד יפה, אז בגלל זה גם שמתי לב, מהנתיב הימני ביותר, ופגע בקצה האחורי של ה-BMW שעמד באמצע הכביש." (עמ' 4, ש' 24-26).

40. העדה הסבירה כי הבחינה לראשונה ברכב הפורשה כאשר הסתכלה סביב לראות מה קורה, ואז הבחינה בו בנתיב המקביל כשהוא פחות או יותר מקביל לרכב בו נסעה (עמ' 7, ש' 13-14). עוד לדבריה, עובר להגעת רכב הפורשה, הנתיב הימני היה ריק מכלי-רכב (עמ' 10, ש' 1).

העדה תיארה את פגיעת רכב הפורשה ב-BMW: החלק הקדמי של הפורשה פגע בחלקו האחורי של ה-BMW (עמ' 7, ש' 24-25), ובחקירה חוזרת הבהירה, כי הפורשה פגעה בחלק השמאלי אחורי של ה-BMW (עמ' 15, ש' 8).

ביום שלאחר האירוע ציירה טרייסי תרשים, שהוגש לבית-המשפט, המתאר את אופן קרות התאונה כמפורט לעיל (ת/48).

ה. 2.1 עדותו של מר יוסי עמרני (ע/2)

41. בתארו את אופן קרות התאונה, סיפר העד יוסי עמרני (להלן: "יוסי") בעלה של טרייסי עמרני כי בעודו נוהג ברכב הסיטרוואן בנתיב השמאלי, תוך כוונה לעקוף רכב שנסע אותה עת בנתיב האמצעי, הוא הבחין ברכבו של הנאשם, כלשונה:

"מגיע במהירות בנתיב האמצעי, כאשר אני חייב להגיד שאפילו אני לא האמנתי לתמרון שהוא עשה. פשוט ברגע שהוא הגיע למהירות כזו גבוהה, והבנתי שהוא, הוא חותך אותי, לחצתי על הברקס לבלימת חירום... היה [בין ה-BMW לרכבם של טרייסי ויוסי - י.א.] פער של מטרים, עשר מטר, משהו בסגנון הזה, זה לא המון... לא משהו שממש מאפשר להשתחל בין רכבים בבטחה. הוא נכנס בצורה חדה, ואיפשרו בזמן שהוא כנראה ניסה להתייזב, הוא איבד שליטה, חתך את כל שלושת הנתיבים, נכנס לנתיב הימני, הוא חתך עד למעקה ההפרדה... נכנס במעקה. ואז הגיעה הפורש, שכנראה הייתה בנתיב הימני." (עמ' 15-16).

העד הבחין לראשונה ברכבו של הנאשם, כלשונו: "ממש בסמוך לזמן שהוא חתך אותי" (עמ' 18, ש' 8); וכן הוסיף: "הוא עקף, שוב, הוא חתך אותי מהאמצע לכיוון שמאל, שבר את ההגה ונכנס במעקה הבטיחות בימין" (עמ' 18, ש' 12-13).

יוסי העיד כי לא הבחין בפורשה בכל שלבי הנסיעה, אך ציין ש"כנראה היא הייתה בנתיב הימני, נכנסה ברכב ה-BMW השחורה, והעיפה את שני הרכבים למעשה למרכז הכביש" (עמ' 16, ש' 7-9).

בהמשך הוסיף:

"אני חייב לציין כי שמה שקרה בנתיב הימני ביותר, ראיתי קצת פחות. ראיתי את ה-BMW ואם הפורש כשהם הגיעו אלי, זאת אומרת לראות את הפגיעה בנתיב הימני היה לי הרבה יותר קשה. אני התרכזתי מאוד בבלימת החירום... אבל ברגע שהם נכנסו לתוך הנתיב שלי למעשה, אז זה הזמן שהבחנתי בהם בצורה הכי ברורה."

42. בחקירתו הנגדית שב יוסי והבהיר, כי הוא אמנם לא ראה את "הנקודה הפיזית שבה הרכב יצר מגע", אך ראה "את היצירת מגע בהמשך יצירת המגע, והתנועה שלהם לתוך הנתיב שלי בהחלט ראיתי" (עמ' 22, ש' 11-12). ובמקום אחר אמר:

"אני ראיתי את הגורם המרכזי לתאונה, שזה היה התאונה הראשונה שבעצם ביצע ה-BMW... הרי ה-BMW פגעה במעקה הבטיחות לפני שהפורש נגע במעקה הבטיחות... הרי כל ההתרחשות של ה-BMW שמנסה להשתחל בין הרכב שלי לבין הרכב בנתיב האמצעי, אובדן השליטה שלו והפגיעה במעקה הבטיחות, הרי כל ההתרחשות הזו זה התרחשות שראיתי בצורה יותר ברורה. זה שלאחר מכן נקודת הפגיעה של הפורש ב-BMW הייתה מוסתרת ממני, זה נכון. אני לא אעיד על משהו שלא ראיתי. אבל הגורם המרכזי לתאונה היה הכניסה של ה-BMW לתוך הנתיב הזה, לתוך הנתיב הימני." (עמ' 25-26). (הדגשות לא במקור - י.א.).

כאשר התבקש לתאר היכן פגע הפורש ב-BMW, השיב:

"זה היה בנתיב הימני, והיה רכב ביני לבין האירוע הזה האירוע הזה, אבל כשהם נגררו לתוך הנתיב שלי... אני לא יכול להגיד במאה אחוז ביטחון, שזה היה בצד הימני של ה-BMW מול הצד השמאלי קדמי של הפורש."

העד הדגיש כי טרייסי ראתה את הפגיעה טוב יותר ממנו, הן לאור העובדה שלא נהגה ברכב אותה עת, והן מאחר ובין מקום הפגיעה בין שני הרכבים היה רכב נוסף (עמ' 19, ש' 21). לדבריו, הוא שמע במהלך התאונה: "פגיעה מאוד

מאוד רצינית במעקה הבטיחות, ואחר-כך עוד פגיעה" (עמ' 19, ש' 7).

בהתייחסו לאופן נהיגתו של הנאשם, ציין יוסי כי **"אם אני לא הייתי בולם בלימת חירום, אם לא הייתי מספיק ערני, הוא פשוט היה לוקח אותי איתו" (עמ' 17, ש' 20-21).**

באשר למהירות נסיעתו של הנאשם ציין העד, כי הוא עצמו נהג אותה עת במהירות של כתשעים קמ"ש, ומהירות נהיגתו של הנאשם הייתה גבוהה יותר **(עמ' 21, ש' 14-16).**

43. במהלך עדותו בביהמ"ש הבהיר יוסי דברים שמסר בעדותו במשטרה, באשר לאופן נהיגתו של המנוח ברכב הפורשה. בחקירתו הנגדית נשאל על כך שבהודעתו ציין כי רכב ה**"פורש זיגזג בין הנתיבים"**, והוא הסביר כי התכוון בדבריו לכך שרכב הפורשה **"עבר נתיבים" (עמ' 23, ש' 31-33).**

אקדם ואציין, כי ב"כ הנאשם נתפס לאמירת העד במשטרה **"זיגזג"**, וטען כי המנוח עשה כן בשל האש שפרצה בתא הנוסעים.

העד יוסי עמד על כך שהאש פרצה תחילה ברכב הב-מ-וו, ורק לאחר מכן אחזה בפורשה (עמ' 26 שורות 32-33).

יום לאחר האירוע צייר גם יוסי תרשים המתאר את אופן קרות התאונה כמפורט בעדותו **(ת/49).**

ה. 3.1 עדותו של מר יעקב אלי (עת/3)

44. בזמן התאונה צעד העד יעקב אלי (להלן: **"יעקב"**), בן 19, על גשר הולכי הרגל בצומת בר-אילן. בעודו יורד מהגשר הבחין לדבריו, ב**"רכב BMW שחור, מגיע בנתיב הימני... הוא נכנס עם הקדימה שלו בגדר, מסתובב, מתהפך ומסתובב... והרכב השני הגיע, נכנס בו... פורשה כחולה"** (עמ' 28, ש' 12-20). העד נשאל מה קרה לשני הרכבים כתוצאה מפגיעת הפורשה ב-BMW, וטען: **"הם עפו... לאיזה נתיב בדיוק, אני לא זוכר אבל אני חושב לאמצעי..." (עמ' 29, ש' 13-17).** דונג

בחקירתו הנגדית שב והסביר את שראה, בצינו כי **"קודם כל ה-BMW פגעה בגדר, הסתובבה, ואז הפורש נכנס בו" (עמ' 31, ש' 17).** בהמשך ציין, כי עם הפגיעה עפו הרכבים לעבר הנתיב השמאלי **(עמ' 31, ש' 25).**

בדומה לבני הזוג עמרני טען העד כי הרכב הראשון שהתלקח היה הב-מ-וו.

באשר למהירות הנהיגה ואופן נהיגתם של הרכבים המעורבים, טען העד יעקב כי הוא אינו מחזיק ברישיון-נהיגה, ומשכך הוא מתקשה להעריך את מהירות נסיעתם **(עמ' 32, ש' 5).**

לדבריו, הוא גם לא ראה את תחילת האירוע אלא רק את חלקה האחרון של התאונה, ולכן הוא אינו יכול להסביר מה גרם לב-מ-וו להיכנס במעקה הבטיחות.

ה. 4.1 עדותו של רס"ב אלי צמח (עת/4)

45. רס"ב אלי צמח - הינו בוחן תנועה באגף תל-אביב משנת 1994 (להלן: **"רס"ב צמח"**). הוא פגש בנאשם עמוד 17

לראשונה בחדר-המיון בית-החולים "תל השומר".

באמצעותו הוגש לביהמ"ש דו"ח תשאול הנאשם בבית-החולים (ת/19), שם למעשה מסר הנאשם גירסה ראשונה לאופן קרות התאונה. מהדו"ח עולה כי הנאשם מסר שרכב פגע בו מאחורה, והאוטו שלו הסתחרר עד שנעצר (עמ' 34, ש' 1-2).

ה. 5.1 עדותו של מר יואל פרידמן (ע/6)

46. העד יואל פרידמן (להלן: "יואל"), מסר בעדותו, כי בסמוך ליציאתו מבני-ברק לכיוון ירושלים עקפו אותו משני הצדדים במהירות מופרזת שני רכבים מסוג BMW, בשל אופן נהיגתם הוא הסב את תשומת ליבו של אביו שישב לצידו, כלשונו: **"תסתכל איזה מופרעים"**. עוד סיפר, כי הבחין באחד הרכבים כשהוא חוצה בחדות לעבר מחלף בר-אילן ומיד לאחריו הוא הבחין ברכב השני, החוצה את המחלף, בציינו: **"הרכב השחור כחול שהיה מעורב בתאונה חצה על פניי חתך אותי מצד ימין לכיוון צד שמאל... הגיע מנתיב הכי ימני ונכנס לנתיב השמאלי"** (עמ' 67, ש' 14). משמע, רכבו של הנאשם עקף אותו מימין אל הנתיב השמאלי ביותר. בהמשך חצה באופן חד לכיוון ימין ואז אירעה התאונה (עמ' 66-67).

בהמשך הבהיר העד יואל, כי הוא עצמו נסע בנתיב האמצעי ולא ראה את הפגיעה עצמה בין שני כלי הרכב, אך ראה עובר לתאונה **"את הרכב נכנס בחדות לצד ימין, ולאחריו ראיתי פוגרום כל העמוד שהיה מוצב שם לכיוון בר-אילן עף לגובה..."** (עמ' 67, ש' 33-30).

בחקירתו הנגדית נשאל בנוגע למהירות נסיעתו, והשיב כי נהג במהירות שבין 70 ל-80 קמ"ש. נוכח האמור, שאל אותו בא-כוח הנאשם האם יתכן כי הנאשם נהג במהירות שבין 90 ל-100 קמ"ש, וזה השיב:

"אולי יותר, הוא נהג במהירות מאוד מופרזת... כבן אדם אני אדם מאוד מאוד זהיר בכביש, אני רואה דברים לפני, כשאני רואה רכב נוסע במהירות מופרזת, אמרתי לאבא שלי ישר במקום, 'תראה 2 משוגעים נוסעים'." (עמ' 78, ש' 7-2);

וכן:

"אמרתי גם תוך כדי לאבא שלי הוא ישב על ידי, אמרתי לו תסתכל את המשוגעים האלה נסעו כמו מטורפים, תוך כדי, הוא חצה אותי מצד ימין במהירות מופרזת..." (עמ' 68 שורה 3 - עמ' 69 שורה 2).

וכן:

"אני ראיתי 2 רכבים שנוהגים במהירות מופרזת מבין כל ה-20 רכבים שנסעו שמה, היו שמה 2 רכבים שנסעו במהירות מופרזת. BMW צבעוני ו-BMW שחור ששניהם עקפו אותי." (עמ' 81, ש' 4-6).

יואל ציין כי הבחין ברכב הפורשה עובר לתאונה, אך זה לא עקף אותו. הוא ציין כי הבחין בו כשהוא נוסע בנתיב הימני, ובהמשך ראה אותו חוצה לכיוון הנתיב האמצעי (עמ' 68, ש' 7-9).

בחקירתו במשטרה ציין יואל, כי רכב ה-BMW פגע תחילה ברכב הפורשה ולאחר מכן פגע בגדר ההפרדה. בעדותו בביהמ"ש ביקש יואל לחזור בו מדבריו אלה, בצינו כי: "אני אמרתי רק בשעה שהחוקר חקר אותי אמרתי שהרכב BMW נכנס ברכב הפורש כי אני ראיתי פגיעה על רכב הפורש, אז חשבתי שהוא נכנס" (עמ' 70, ש' 20-22).

בהמשך הוסיף: "את הפגיעה עצמה לא ראיתי... אני לא בטוח בזה... איך שה-BMW פגע בפורש אם לפני או אחרי אני לא יודע" (עמ' 70, ש' 29-34).

בחקירתו הנגדית נשאל מדוע שינה גירסתו, והשיב:

"אני אמרתי שלדעתי היה כן פגיעה ועדיין אני חושב, לפי מה שראיתי שם במקום, שהיה פגיעה של ה-BMW בפורש, עצם הפעולה שהוא פגע בפורש אני לא יכול להגיד שראיתי את זה במאה אחוז, אני ראיתי את הפגיעה בגדר בוודאות, בוודאות ראיתי, הוא פגע בפורש, בכל מקרה אם לפני או אחרי." (עמ' 77, ש' 22-23);

וכן:

"אני ראיתי את כל התאונה חוץ מדבר אחד שלא יכולתי לראות כי היה את הרכב לפני וצוין שמה רכב 3, אם הפורש, אם היה פגיעה בפורש לפני כן או לא, הערכתי שם ויכול להיות שאני אמרתי את זה בוודאות תוך כדי החקירה כי ככה חשבנו אני ואבא שלי אשכרה חשבנו, כי גם ראינו את הפגיעה..." (עמ' 85, ש' 10-13).

באשר לטענת הנאשם לפיה אובדן השליטה על רכבו נבעה מפגיעת רכב אחר, ציין יואל:

"אני לא ראיתי, מסתבר שהייתי רואה כזה דבר ואם היה קורה הייתי רואה את ה, אני חושב שהייתי רואה את זה אלא אם כן זה היה פגיעה קלה מאוד, וגם לא היה שמה עוד רכב שנסע במהירות מופרזת, חוץ מהרכב הלבן שראיתי." (עמ' 71, ש' 21-24 - הדגשות לא במקור - י.א.).

באמצעות העד הוגש שרטוט ששירטט החוקר, בנוגע לאופן קרות התאונה בהתאם לדברי העד (ת/50); וכן ההודעה שמסר במשטרה (נ/2).

ה. 6.1. עדותו של מר אלכסיי גדייב (ע/7)

47. אלכסיי גדייב - חברו של הנאשם (להלן: "אלכסיי"), ישב לצידו בזמן התאונה.

לדבריו, ביום התאונה הוא פגש בנאשם בסביבות השעה 14:00 בבית-קפה מול המוסך בו עובד הנאשם. הוא עצמו שתה שני בקבוקי בירה, ולמיטב זיכרונו, אף הנאשם שתה בקבוק או שני בקבוקי בירה מסוג 'טובורג' (עמ' 88, ש' 12-14); (וראו: ת/3, דו"ח בדיקת ינשוף שנערכה לאלכסיי). לאחר מכן הם נסעו יחדיו ברכבו של הנאשם לכיוון יפו במטרה לאכול שיפודים (עמ' 88, ש' 24).

אלכסיי עומת עם טענתו של הנאשם כי הם התכוונו לנסוע לאכול באזור, וציין: "הוא אמר שאכן יש מקום באזור, אני

הצעתי לנסוע, הוא הנהג הוא הסיע אותנו, הוא אמר שהוא יודע לאן לנסוע" (עמ' 88, ש' 32-33).

48. בנוגע להשתלשלות האירועים עובר לתאונה, סיפר אלכסיי כי הוא הבחין ברכב הפורשה בין פעמיים לשלוש פעמים במהלך הנסיעה, וזאת לשבריר שניה, כאשר לטענתו חלק מהזמן רכב הפורשה נסע לפנייהם, וחלק מהזמן אחריהם **(עמ' 90, ש' 6)**. עוד ציין, כי הנאשם לא נסע באותו נתיב לאורך כל הדרך, וכי הוא **"עבר בין נתיבים" (עמ' 91, ש' 32-33)**.

לדבריו, בהגיעם למחלף בר-אילן הנאשם **"התחיל עקיפה לנתיב שמאלי, לאחר מכן כאשר הוא חזר לנתיב שלו הרכב התחיל להסתחרר ולאחר מכן רכב פגע במעקה בטיחות ממתכת"**. הפגיעה התרחשה בצד של הנהג **(עמ' 90, ש' 21-23)**.

בהמשך תיאר: **"הרכב היה מסוחרר ואז הסתובב הרכב, לאחר מכן הרכב הכחול (רכב הפורשה - י.א) נכנס ברכב שלנו" (עמ' 90, ש' 29-30)**.

לדברי אלכסיי, לאחר ההתנגשות עלו הרכבים באש, והוא סייע לנאשם לצאת מהרכב בכך שמשך אותו דרך הדלת שבצד הנוסע **(עמ' 91, ש' 11-13)**. מיד לאחר מכן ניגש לסייע לנוסעי הפורשה, כאשר לדבריו הבחין במנוח כשהוא קם על רגליו וצועק **"איפה הילד?" (עמ' 91, ש' 25)**.

49. בחקירתו הנגדית שב אלכסיי וטען כי **"הרכב שלנו הסתחרר, פגע במעקה ולאחר מכן פורשה פגע" (עמ' 97, ש' 22)**. בא-כוח הנאשם שב ושאל את העד אם יתכן שמאחר והוא היה שרוי בהלם והמזגן גם עבד באותה עת, יתכן שרכב אחר פגע בהם מבלי שהוא הרגיש. על כך השיב אלכסיי: **"לא יודע מה לומר במקרה כזה" (עמ' 98, ש' 17)**.

50. מעדות אלכסיי עלה שהוא פגש בנאשם פעמיים לאחר התאונה, אך היו אלו מפגשים אקראיים, ובאחת הפעמים הם שוחחו על התאונה **"באופן כללי" (עמ' 93, ש' 28-30)**. בחקירה חוזרת, הוא אישר שהוא מתראה עם הנאשם מפעם לפעם, כלשונו: **"לפעמים כאשר מתאפשר" (עמ' 100, ש' 9)**.

באשר לגירסתו של הנאשם לפיה קדם לאובדן השליטה ברכב הב-מ-וו פגיעת רכב אחר בב-מ-וו, השיב העד: **"יתכן, אני לא יודע, הייתה תנועה גדושה" (עמ' 93, ש' 33)**. לדבריו, הוא עצמו לא חש בפגיעה כזו, כלשונו: **"לא, לא, לא הרגשתי שום דבר" (עמ' 94, ש' 3)**.

בחקירתו הנגדית, אישר העד שבזמן התאונה החלונות היו פתוחים **(עמ' 95, ש' 25)**, ובתשובתו שלל האפשרות אותה ניסה לבסס ב"כ הנאשם, כי העד לא שמע את חבטת הפורשה בב-מ-וו בטרם איבד נהג הב-מ-וו את השליטה על רכבו מאחר והמזגן פעל והרעיש.

ה. 7.1 חקירת התאונה - עדות רס"ב סימון טרטקובסקי

51. חקירת התאונה בוצעה על-ידי רס"ב סימון טרטקובסקי (עמ' 9) - בוחן תנועה במשטרת ישראל מזה 15 שנים (להלן: "הבוחן").

הבוחן הגיש דו"ח-פעולה שערך ביום האירוע (ת/4), אודות פגישתו עם הנאשם. כמו-כן, הגיש סקיצה שערך במקום התאונה, לרבות השלמות שערך במהלך החקירה (ת/5), ובהמשך, על-פי הסקיצה, ערך הבוחן תרשים לפי קנה-מידה (ת/6). כמו-כן הוגש מזכר שערך הבוחן לגבי בדיקת הרכבים (ת/7), והוגשו תמונות שצילם הבוחן במהלך החקירה (ת/43-45), דיסק של המצלמות של נתיבי איילון (ת/12) ודיסק ופלט של מוקד משטרת ישראל (ת/27+ת/28).

בנוסף, הוגשה השלמת חקירה שערך הבוחן ודו"ח-בוחן (ת/9+ת/9א').

52. לאחר התאונה שני כלי הרכב המעורבים בתאונה: רכב הב-מ-וו ורכב הפורשה נגררו למגרש בראשון-לציון, ושם הועמד רכב הפורשה על רכב ה-BMW. הבוחן הזמין את המעבדה הניידת ומומחיה על-מנת לנסות ולקבוע אם התקיים מגע ובאיזה אופן בין רכב הפורשה לרכב ה-BMW.

53. בהפנותו לתמונה מספר 24 ב-ת/46, שִׁלל הבוחן מכל וְכָל את הטענה כי לאובדן השליטה בב-מ-וו קדמה פגיעת רכב אחר בפינה האחורית-ימנית של ה-BMW, שכן לדבריו, ניתן לראות בתמונה מס' 24 (ת/43) כי חלק זה נותר באופן יחסי שלם, כאשר רק הפנס האחורי-ימני נשרף מעט (עמ' 118, ש' 10). כלשונו: **"אני שולל טענה שרכב איזה שהוא רכב פגע בפינה האחורית ימנית של הב-מ-וו" (עמ' 117 שורה 30) וכן: "מה שקרה בפינה הזאת שרק פנס אחורי ימני טיפה נשרף... למרות שאין פגוש אחורי הוא נשרף אבל אפשר לראות שכל החלקים שנמצאים מאחורי הפגוש מתחת לפגוש הם בעצם שלמים, זאת אומרת שום רכב לא פגע..." (עמ' 118 שורות 10-13).**

עוד בהקשר זה, ציין כי בבדיקה שערך הן בנתיב השמאלי והן בנתיב האמצעי, לא נמצאו שברים המעידים על התנגשות כלשהי (עמ' 118, ש' 17-18).

בחקירתו הנגדית נשאל הבוחן אם יתכן כי שברים אלו נרמסו על-ידי כלי רכב אחרים, ולדבריו, הסימן הראשון שמצא היה במרחק של כ-60 מ' ממקום עצירת רכב ה-BMW.

בא-כוח הנאשם גרס, כי יתכן והגורם לסטייה אירע כ-100 מ' ממקום עצירת הרכבים וכי השברים נרמסו ע"י כלי רכב אחרים, אך הבוחן ציין שבמהלך חקירת האירוע פינו כוחות המשטרה את כלי הרכב, ולמעשה הוא מדד ממרחק של 320 מ' ממקום עצירתם הסופי של כלי הרכב, קרי: טווח גדול משמעותית מזה שאליו פִּיוּן בא-כוח הנאשם (עמ' 147, ש' 3-1; ותמונות 46 ו-47 ב-ת/46).

54. בהתייחסו לבדיקות שערך בכלי הרכב העיד הבוחן, כי לא נמצאו מריחות צבע כחול בגחון ה-BMW (עמ' 108, ש' 34, עמ' 135 שורה 12).

יחד עם זאת, הוא הצביע על שריטות בליווי צבע כחול בצידה הימני של דלת תא-המטען (תמונות 7 ו-8 ב-ת/46) (עמ' 21)

121, ש' 8-9).

ברם, לשיטתו, אין בקיומן כדי להצביע על מגע בין כלי הרכב עובר לאובדן השליטה, מאחר וכל מגע שכזה היה גורם למעיכה או נזק גדול יותר (עמ' 122, ש' 1-3).

עוד ציין בהקשר זה, כי הנזק שנגרם לפורשה יכול היה באופן תיאורטי להיגרם אם רכב הפורשה היה נכנס מתחת לרכב ה-BMW, אך בדיקת הגחון של רכב ה-BMW העלתה כי אין מריחות צבע כחול, ומשכך, שָׁלַל הבוחן אפשרות של כניסה שכזאת (עמ' 135, ש' 9-14).

הבוחן הפנה לתמונה המתעדת את החלקים המצויים מתחת לפינה האחורית-ימנית ברכב ה-BMW, והצביע על כך שחלקים אלה נותרו שלמים - מצב לא ריאלי באם אכן הייתה מתרחשת פגיעה של הפורשה באזור זה, כפי שטענה ההגנה (עמ' 154, ש' 1-5; ותמונה 24 ב-ת/43).

הבוחן טרטקובסקי ציין בעדותו כי מהדו"ח שערך אי-אפשר להסיק את סיבת התאונה ואת סיבת הסטייה של כלי הרכב לימין, וניתן לעשות זאת רק עפ"י חומר החקירה (עמ' 135 שורות 19-24).

הוא אומנם לא יכול לקבוע מה סיבת השריפה, אך עפ"י חומר החקירה והראיות עולה שלאחר ש"רכב הב-מ-וו פגע במעקה מצד ימין של הכביש נשפך ממנו איזשהו חומר שחור נוזלי והשאיר שובל, והפורשה נעצרה על השובל הזה והב-מ-וו התלקח, ואש רצה על השובל והגיעה לפורשה" (עמ' 134 שורות 16-19).

55. במסגרת עדות ההזמה התייחס הבוחן לסימן שחור שנמצא על הכנף הקדמית-השמאלית של הפורשה. הוא הבהיר כי מדובר בצבע כהה, אך לא שחור, כפי שהיה מצפה לראות כתוצאה מהטבעת צמיג במקום זה (עמ' 93, ש' 9-13 לעדות ההזמה).

בבוחנו את הנזקים שנגרמו לכלי הרכב כתוצאה מהתאונה, ציין הבוחן בנוגע לרכב הפורשה כי מכסה תא המטען המצוי בחזית הרכב נפגע כתוצאה מפגיעה במעקה שנמצא בצד ימין של הכביש (עמ' 114, ש' 24; עמ' 130, ש' 25-27).

בהקשר זה ציין בחקירתו הנגדית, כי גובהו של רכב הפורשה הוא 52 ס"מ, ואילו גובה המעקה מגיע עד 45 ס"מ מהכביש. במהלך בלימה של רכב הפורשה חלקו הקדמי יורד מטה מאחר ומשקלו עובר לחזית, ובכך מתחזקת הסברה, כי הפגוש הקדמי של הפורשה נכנס מתחת למעקה הבטיחות (עמ' 149). כמו-כן הצביע הבוחן על סימן שריפה קל של הגלגל הקדמי-ימני של הפורשה (עמ' 137, ש' 12-13; ותמונות 7 ו-8 ב-ת/44).

56. במהלך עדותו של הבוחן בבית-המשפט הוקרן דיסק המתעד את חקירת זירת התאונה (ת/8), וניתן להבחין בסימן שפשוף צמיג אשר מתחיל מן הציר השמאלי ביותר, ומוביל למעקה בצד ימין של הכביש, כאשר הבוחן שִׁיך אותו לרכב ה-BMW, על-סמך חומר הראיות והחקירה, ובפרט לאור עדויותיהם של עדי-הראייה (עמ' 117, ש' 4-14).

57. בדו"ח הבוחן סומנו בזירה שלושה סימנים קשתיים (סומנו כ-1, 2 ו-10 ב-ת/6). לשאלת בא-כוח הנאשם מדוע לא ערך בדיקת השוואה לסימנים אלה על-מנת לבדוק אם הם שייכים לתאונה אם לאו, השיב הבוחן כי במקרים בהם נותרו סימנים קשתיים לא ניתן לשייכם לרכב ספציפי, אם על הרכב לא נותר סימן בעת הבדיקה (עמ' 129, ש' 1-2).

הבוחן הבהיר, כי במקרה דנן הוא שייך לרכב ה-BMW את הסימנים המובילים מהנתיב השמאלי עד מעקה הבטיחות, וזאת על-פי חומר החקירה, ובפרט העדויות שנשמעו (עמ' 129, ש' 22-24).

לפיכך רכב ה-b-m-ו נסע בנתיב השמאלי, ושם הוא סטה בצורה חדה ימינה ופגע במעקה הבטיחות בצד ימין של הכביש (עמ' 117 שורות 9-11).

הבוחן ציין, כי על-סמך הממצאים בזירה הוא לא הצליח לקבוע מגע בין הפורשה ל-BMW. גם ניסיון המעבדה הניידת לעשות כן עלה בתוהו, מאחר והאש השמידה את כל הסימנים (עמ' 120 שורות 29-33).

הפגוש הקדמי של הפורשה נשאר שלם ולא נפגע כלל (עמ' 141 שורות 29-32).

גם עפ"י התמונות נותר הפגוש כמעט שלם (עמ' 142 שורות 1-2).

וכן:

"אני מפנה את ביהמ"ש לת/43 תמונה מס' 24, אנחנו רואים שבאמת פינה אחורית ימנית, מה שנמצא, החלקים שנמצאים מתחת לפגוש נשארו שלמים, אז לא יכול להיות שפורשה פגע ב-b-m-ו ולא יפגע בחלקים האלה" (עמ' 154 שורות 2-5).

יחד עם זאת, מחומר החקירה - לרבות הודעתו של העד אלכסיי - עולה כי הפורשה פגעה ב-BMW לאחר הפגיעה במעקה הבטיחות מימין (עמ' 120, ש' 29-33), כאשר הפגיעה הייתה בין הפינה הקדמית-ימנית של הפורשה ובין דופן שמאל של ה-BMW (עמ' 139, ש' 5-7).

58. לאחר עדותו של מומחה ההגנה מר דורון פת (עמ' 2), שב הבוחן טרטקובסקי אל דוכן העדים כעד-הזמה והסביר, כי הפגיעה בכנף השמאלית של רכב הפורשה לא יכולה הייתה להיגרם כתוצאה מפגיעה במעקה הבטיחות, וזאת בגלל מבנה המעקה. כמו-כן שָׁלַל אפשרות שהפגיעה בג'אנט של הגלגל האחורי-ימני של רכב ה-BMW נגרמה כתוצאה מההתנגשות בינו ובין הפורשה.

במסגרת עדות ההזמה הוגשו מזכר ריענון שנערך לעד (ת/63); וכן מזכר שערך (ת/64).

59. במסגרת עדות ההזמה אמר הבוחן כי **"האפשרות היחידה וההגיונית"** להיווצרות הנזק בג'אנט של הגלגל האחורי של רכב ה-BMW - היא כתוצאה מחיכוך של הג'אנט עם הכביש לאחר פגיעת הרכב במעקה הבטיחות, שעה שהרכב נזרק שמאלה חזרה לכביש והסתחרר.

לחיזוק טענתו הפנה הבוחן לתמונות 3 ו-4 ב-ת/46 (תמונות אלה הוגדלו וסומנו על-ידי בית-המשפט ת/46 ו-ב' בהתאמה), שם ניתן לראות את רכב ה-BMW בצורתו הסופית כאשר הוא מצוי אלכסונית לנתיב הנסיעה, עובדה המעידה על החלקה קדימה מימין לשמאל (עמ' 67, ש' 9-23 לעדות ההזמה). עוד הפנה הבוחן בהקשר זה לסימני החריצים שנמצאו על הכביש ותועדו בתשריט (ת/6, מסומנים בספרות 4 ו-5), אשר מצביעים כי אכן היה מגע בין הכביש ובין הג'אנט והגחון של רכב ה-BMW (עמ' 71, ש' 2-3 לעדות ההזמה). הבוחן שָׁלַל כל אפשרות לפגיעה של הפורשה

ב-BMW עובר לאובדן השליטה של הנאשם על רכבו, בתואנה כי כניסה שכזו של הפורשה מתחת ל-BMW - הייתה חייבת להותיר סימן הטבעת גלגל ברור, נוכח העובדה כי מדובר בגלגל שעבר כְּברת-דרך והתחמם בזמן זה (עמ' 80-81 לעדות ההזמה). עוד טען, כי פגיעה שכזו הייתה מרוקנת את הגלגל מאוויר, מה שאמור היה להותיר לכל הפחות סימני זיגזוג של צמיג נטול אוויר או חריצים מהג'אנט (עמ' 81, ש' 16-20 לעדות ההזמה).

60. הבוחן נשאל מדוע נמנע משליחת הגלגל למעבדה רלוונטית, על-מנת לבדוק אם אכן ניתן לאתר אספלט בג'אנט, והשיב, כי לא נעשתה בדיקה בג'אנט משום שהרכב נמצא במצבו הסופי כשהג'אנט על הכביש, ומשכך אין ערך לבדיקה שכזו (עמ' 87, ש' 24-27 לעדות ההזמה).

61. הבוחן נשאל, האם הסיבה שבגינה לא שלח את הרכבים לבדיקות מעבדה נעוצה בדחיפות שהייתה להגיש כתב-אישום. הוא השיב, שלא הייתה לו כוונה לעשות כן בשום שלב, ואף מפקדיו לא הורו לו לעשות כן (עמ' 92, ש' 14-17 לעדות ההזמה).

ה.2. פרשת ההגנה

ה. 1.2 חקירות הנאשם במשטרה

62. בתשאול ראשוני שנערך לנאשם בבית-החולים (ת/19), סיפר הנאשם כי בעודו נוהג בנתיב השמאלי, פגע רכב בצדו הימני-אחורי של רכבו. כתוצאה מהפגיעה הסתחרר רכבו, עד לעצירתו הסופית.

בתאריך 18.5.2013 נחקר הנאשם על-ידי הבוחן אלי צמח ובנוכחותו של מתורגמן לשפה הרוסית באת"ן ת"א (התמליל ת/40א'). בראשית חקירתו הוזכר הנאשם והודע לו על זכותו להיוועץ בעורך-דין (ת/40). הנאשם סירב לחתום על הודעתו.

בחקירה זו שב הנאשם וסיפר כי חש במכה בעודו נוסע בנתיב השמאלי, וזו גרמה להסתחררות רכבו. לדבריו, לטענתו, בזמן ההתנגשות הוא נהג במהירות של עד 100 קמ"ש (עמ' 5, ש' 31-38 ל-ת/41א'). בהמשך, הכחיש כי עקף רכבים אחרים (עמ' 11, ש' 6 ל-ת/40א').

כאשר נשאל מתי הבחין, עובר להתנגשות, בפעם האחרונה ברכב הפורשה, השיב הנאשם שהיה זה כאשר ראה את הפורשה פונה לכיוון כביש גהה, וכי למעשה הייתה זו הפעם היחידה בה הבחין בו (עמ' 7, ש' 8; ש' 36-37 ל-ת/40א').

כשנשאל אם היו עימו נוסעים נוספים, טען הנאשם תחילה כי היה בגפו. בהמשך, סיפר כי היו ברכב אנשים נוספים בשלב מוקדם יותר של נסיעתו (עמ' 9, ש' 23 ל-ת/40א').

רק כאשר נשאל מפורשות - מסר בחקירתו כי הוריד את אלכסיי עובר לתאונה ברחוב ז'בוטינסקי (עמ' 14, ש' 15 ל-ת/40א').

ת/40א'). משהטיח בו החוקר כי אלכסיי ישב לצידו ואף נפגע בידו - השיב הנאשם: "לא זוכר את זה", וטען כי הוא קיבל מכה חזקה בראשו (עמ' 14, ש' 23 ל-ת/40א').

63. בתאריך 19.5.2013 נחקר הנאשם פעם נוספת על-ידי הבוחן ג'קי נמר (ת/41), לאחר שנועץ בעו"ד (עמ' 2, ש' 15 ל-ת/41א'1)). החקירה הוקלטה (ת/41א') ותומללה (ת/41א'1)). בחקירה זו נשאל מדוע אלכסיי הצטרף אליו לנסיעה, והשיב כי השניים היו בדרכם לאכול באזור (עמ' 12, ש' 9-15 ל-ת/41א'1)).

64. בהתייחסו לאופן קרות התאונה, סיפר הנאשם כי כאשר קיבל מכה בחלקו האחורי של רכבו מצד ימין, הרכב נזרק ימינה, פגע בגדר ואחר-כך נהדף שמאלה, כאשר הרכב הפוגע נותר בנתיב האמצעי (עמ' 14, ש' 9-11 ל-ת/41א'1)). בחקירה זו טען הנאשם לראשונה כי הרכב שפגע בו היה רכב הפורשה (עמ' 15, ש' 22 ל-ת/41א'1)).

כאשר נשאל כיצד הוא יודע שזה הרכב הפוגע, השיב הנאשם כי רגע לפני הפגיעה הבחין ברכב הפורשה במראה הימנית ברכבו (עמ' 15, ש' 28-36 ל-ת/41א'1)). הנאשם טען כי נסע כל העת בנתיב השמאלי, וגם לאחר שאישר כי עקף רכב לפני התאונה טען כי הפגיעה בו הייתה בנתיב השמאלי (שם עמ' 18 שורות 28-32, ותו/41ב' עמ' 5 שורות 3, 23, עמ' 8 שורה 12 ועמ' 16 שורות 4-18). בהמשך סיפר הנאשם כי עובר להתנגשות, הוא עקף את רכב הפורשה אשר נסע אותה עת בנתיב הימני, ועבר לנתיב השמאלי (עמ' 21, ש' 8-9 ל-ת/41א'1)).

כאשר עומת עם דברים שמסר אלכסיי, מהם עלה כי איבד שליטה לאחר שניסה לעקוף רכב, השיב הנאשם: "יכול להיות" (עמ' 6, ש' 3-11 ל-ת/41ב'). בהמשך טען, כי רכב הפורשה נסע בנתיב האמצעי שעה שהוא עקף אותו "ואחרי כמה דקות קיבלנו מכה" (עמ' 8, ש' 16 ל-ת/41ב'). הוא עומת גם עם דברי אלכסיי לפיהם הוא עקף את רכב הפורשה מספר פעמים במהלך הנסיעה, ועל כך השיב: "אבל זה כמעט אותו דבר, נכון?" (עמ' 12, ש' 26 ל-ת/41ב').

65. בתאריך 2.6.2013, עם פטירתו של המנוח, נחקר הנאשם פעם נוספת בחשד להריגה.

הנאשם חזר וטען כי רכב הפורשה פגע בו מאחור בנתיב השמאלי.

לשאלה באיזה שלב פגע בו רכב הפורשה, השיב הנאשם "למטה, מצד ימין מאחורה" (עמ' 4, ש' 11-12 ל-ת/42א'). בהמשך סיפר כי רכב הפורשה נסע בנתיב האמצעי, והוא עקף אותו לפני התאונה (שם, עמ' 6, ש' 32-36 ועמ' 8 שורות 26-27).

הנאשם ביקש להבהיר, כי שמר על עקביות בכל הגירסאות שמסר, שעה שלדבריו, סיפר בכל חקירותיו שיצא לעקוף רכב שנסע בנתיב האמצעי, וכי גם רכב הפורשה נסע אותה עת בנתיב האמצעי (עמ' 8, ש' 37 ל-ת/42א'). בחקירה זו טען הנאשם כי מהירות נסיעתו הייתה 90 קמ"ש (עמ' 9, ש' 28 ל-ת/42א').

ה. 2.2 עדות הנאשם בבית-המשפט

66. הנאשם, בן 36 במועד קרות התאונה, עבד כמכונאי-רכב במוסך במועד התאונה.

הנאשם מסר בעדותו בביהמ"ש כי ביום התאונה סיים לעבוד בשעה 13:00 ונסע לכיוון ביתו. בדרך עצר בסמוך לקיוסק על-מנת לערוך קניות במקום, ולאחר שהחנה את רכבו פגש בחברו אלכסי (עמ' 7). הוא תיאר כי לאחר ששתו יחדיו, נסעו ברכבו של הנאשם לכיוון אזור לקנות בשר (עמ' 175, ש' 9).

בחקירתו הראשית העיד הנאשם כי נהג במהירות שאינה עוברת את ה-100 קמ"ש (עמ' 175, ש' 13-14).

67. באשר לאופן קרות התאונה סיפר הנאשם כי **"התנועה הייתה רגילה, מדי פעם הייתי מחליף נתיבים ולא עשיתי שום דבר חריג..."**. לדבריו, הוא הבחין ברכב הפורשה מידי פעם במהלך הנסיעה **"בזווית העין"**, כאשר **"דקה לפני שאני זוכר אני ראיתי רכב בצבע כחול ואני לא זוכר אם זה רכב הזה או רכב אחר"** (עמ' 175, ש' 21-23). עוד לדבריו, לפתע הוא חש מכה בצד ימין מאחור והרגיש כי הרכב **"מתחיל להיסחב אולי כמאה מטרים"**. בתגובה, ניסה ליישר את הרכב, אך הדבר לא עלה בידיו (עמ' 175, ש' 28-30).

כאשר נשאל איזה רכב פגע בו, השיב הנאשם שאינו יודע, אך לאחר שנעצר העריך כי היה זה רכב הפורשה (עמ' 176, ש' 3-4).

כמו כן טען:

"אני לא ראיתי שזה פגע אני חשתי הרגשתי מכה והרכב התחיל להיסחב ואני ניסיתי ליישר ולייצב את הרכב... כאשר הגיעה מכה מאחור ואני הרגשתי את המכה הרכב נסחב בערך מאה מטרים והרכב צד שמאל של הרכב פגע במעקה הבטיחות לא הייתה מכה שנייה והרכב נעצר [ההדגשה אינה במקור - י.א.]." (עמ' 179 שורות 20-26).

במקום אחר שב וציין: **"לא היו שום מכות לאחר שרכב פגע במעקה בטיחות"** (עמ' 204, ש' 7).

עוד סיפר, כי עם עצירת הרכב ניסה לצאת מהדלת אך אש אחזה בה, ולכן אלכסי הוציא אותו מהרכב. עם צאתו הבחין במנוח כשהוא רץ על הכביש וצועק לעזרה כדי להוציא את בנו מהרכב.

68. בחקירתו הנגדית נשאל הנאשם האם טענתו כיום היא כי רכב הפורשה הוא שפגע ברכבו עובר לאובדן השליטה. הוא השיב, כי בכל מקום הוא טען שהוא משער שכך היה. באת-כוח המאשימה הפנתה את הנאשם למקומות רבים בחקירתו במשטרה, שם מסר כי הבחין בפורשה רגע לפני שפגע בו (ת/א' 41, עמ' 15-16); ובמקום אחר אמר **"אוטו של הבן אדם הזה איזה פורש... הסתכלתי במראה שהוא כבר עוד מעט פוגע במראה הימנית"**, לדברים אלה השיב הנאשם, **"אני ראיתי במראה הימנית שלי רכב בצבע כחול ואני משער שזה היה פורש"** (עמ' 194, ש' 30-31).

באת-כוח המאשימה הפנתה אותו לכך שבדבריו בחקירתו הראשונה ע"י רס"ב צמח, מיד לאחר התאונה, הוא לא ציין כי היה זה רכב הפורשה שפגע בו, והנאשם השיב **"כאשר המכוניות עצרו אז אני אישרתי שזה הוא"** (עמ' 195, ש' 9).

כאשר הטיחה בו באת-כוח המאשימה כי הוא המציא את הגירסה על-פיה רכב פגע בו מאחור כדי להסביר אובדן

השליטה על רכבו, השיב הנאשם "לא המצאתי שום דבר אני קיבלתי מכה לא יודע מה קרה הלאה" (עמ' 195, ש' 19).

הנאשם נשאל מדוע טען במשטרה כי בעת הפגיעה מאחור - לה הוא טוען, הוא נסע בנתיב השמאלי, ועל כך השיב:

"תחילה נסעתי בנתיב השמאלי אבל כששמעתי... חצי שנה לאחר האירוע אני כל הזמן חושב על זה, ואני חושב ככל הנראה כפי שאנשים אומרים נסעתי בנתיב האמצעי, אני לא זוכר את זה במדויק." (עמ' 176, ש' 20-17).

בחקירתו הנגדית שב וטען, כי בחקירותיו במשטרה שיער שנהג בנתיב השמאלי עת נפגע מרכב אחר, אך מהעדויות ששמע, למד, כי ככל הנראה נהג בנתיב האמצעי, בעוד הפורשה הייתה בנתיב הימני והוא הבחין בה במראה הימנית של רכבו.

באת-כוח המאשימה הפנתה את הנאשם לדברים שמסר במשטרה, מהם עולה כי טען שרכב הפורשה פגע בו בעודו נוסע בנתיב האמצעי, וכי רכב זה נותר בנתיב האמצעי לאחר הפגיעה (ת/41א', עמ' 14, ש' 1).

היא אף הטיחה בו כי דברים אלה אינם מתיישבים עם טענתו כי הבחין בפורשה במראה הימנית ומיד לאחר מכן נפגע בפינה הימנית של רכבו, ועל כך השיב הנאשם:

"אני לא יודע לא נסעתי איתו... אני לא יודע לאן התכוון להחליף נתיב לאיזה כיוון אני לא יכול לומר... אין לי מצלמות מאחור שאני כל הזמן צריך לצפות בהם... לא יודע לא יכולתי לראות בדיוק ברגע התאונה." (עמ' 210).

הנאשם הסכים כי אם אכן היה נפגע מרכב הפורשה בנתיב האמצעי כפי שטען במשטרה, ורכב זה אכן היה ממשיך לנסוע ישר הרכבים לא היו נפגשים שוב (עמ' 210, ש' 28-30).

69. בשלב מסוים התבקש הנאשם להדגים בבית-המשפט כיצד אירעה התאונה. מהערת בית-המשפט עולה, כי הנאשם אחז חפץ אשר דימה את רכב הפורשה, והדגים, תוך שהוא מסובב את רכב-BMW מצד לצד, בעודו אומר: **"אינני יודע איך זה היה"**, כאשר הוא פונה אל התובעת בשפה העברית (עמ' 199, ש' 22-20), (כאשר בפועל חקירתו הייתה באמצעות מתורגמן לשפה הרוסית עקב טענתו בדבר חוסר שליטה בשפה העברית).

הנאשם עומת עם גירסתו של אלכסיי, ממנה עלה כי אובדן השליטה על רכבו החל שעה שביקש לעקוף רכב שנסע לפניו בנתיב האמצעי, ועל כך השיב הנאשם כי הוא: **"לא זוכר" (עמ' 197, ש' 32)**. ובהמשך טען: **"היו עקיפות יכול להיות שכן היו עקיפות אבל לא היה שם שום מרוץ שום תחרות" (עמ' 212, ש' 6-5)**. הוא נשאל כיצד יתכן שאלכסיי, שישב לצידו, לא חש במכה ברכב עובר לאובדן השליטה, והסברו היה: **"כיוון שהוא ישב והתעסק במוסיקה והתקפל גם קדימה" (עמ' 208, ש' 27)**.

70. הנאשם נחקר בחקירה נגדית אודות מצבו המכני של רכבו עובר לתאונה. הוא סיפר כי כל החלקים ברכבו מקוריים, הצמיגים היו תקינים, המראות היו מכוונות והרכב עבר את בדיקת הטסט השנתי כחודש ימים עובר למועד התאונה. עוד טען, כי הוא בדק את לחץ האוויר בצמיגים בבוקר יום התאונה, וכי הוא נוהג לבדוק שמן ומים אחת

לשבוע.

71. עוד עומת הנאשם עם דברים שמסר בחקירתו במשטרה, מהם עלה כי טען שבזמן התאונה היה לבד ברכב (ת/40, עמ' 9). הנאשם השיב כי החקירה התקיימה בשעה 02:00 לפנות בוקר, כשהוא נתון תחת השפעת מורפיום. באת-כוח המאשימה הפנתה את הנאשם להמשך החקירה, שם נשאל מפורשות האם אלכסיי לא היה ברכב לצידו והוא השיב כי הוא הוריד אותו ברחוב ז'בוטינסקי (שם, עמ' 14, ש' 13). הנאשם שב וטען כי אינו זוכר מה שאמר אותה עת (עמ' 192, ש' 3-7).

ה. 3.2 עדותו של מר דורון פת

72. לבית-המשפט הוגשה חוות-דעת המומחה מטעם הנאשם (נ/4) שנערכה על-ידי מר דורון פת (להלן: "מומחה ההגנה"). מסקנתו היא, שהממצאים תומכים בכך שהייתה פגיעה בפינה האחורית-ימנית של רכב הנאשם, ככל הנראה עשרות מטרים לפני הסטייה והפגיעה במעקה.

מומחה ההגנה ביסס לטענתו את מסקנותיו על ממצאי דו"ח הבוחן (ת/9), בדיקות המעבדה הניידת, בדיקת כלי-הרכב, ביקורו בזירת האירוע והודעות ועדויות העדים, כאשר בדיקת הרכבים המעורבים בתאונה התבצעה כחמישה חודשים לאחר האירוע.

מסקנותיו התבססו על שלושה ממצאים עיקריים עפ"י קביעתו: פגיעה בג'אנט של הגלגל האחורי-ימני של רכב ה-BMW; צבע כחול על תא-המטען של רכב ה-BMW; ופגיעה בכנף הקדמית-שמאלית של רכב הפורשה.

עוד טען, כי אין בהעדר ממצאים בזירה במקום בו התנגשו הרכבים, כדי להעיד על כך שפגיעה שכזו לא אירעה (עמ' 8, סעיף 2.5.5.4 ל-נ/4).

73. בעדותו ציין מומחה ההגנה כי המגע בין הרכבים אירע בנתיב האמצעי, כ-20 מטרים עד תחילת הסימנים שצינו בתשריט (ת/6) (עמ' 244, ש' 28), אז החל רכב ה-BMW את סטייתו שמאלה ומיד לאחריה ימינה, כאשר הפגיעה אירעה כאשר רכב ה-b-m-וו קיבל חבטה חזקה בחלק האחורי ימני שלו מרכב הפורשה באיזור הגלגל האחורי ימני. כתוצאה מכך הרכב איבד שליטה. מאחר והמכה הייתה כאמור באיזור הגלגל האחורי ימני, שם איזור צינור מילוי הדלק של הרכב, הדלק נשפך החוצה, ובהמשך אדי הדלק גרמו לבעירה של הרכב.

עוד לדבריו, הכנף הקדמית-שמאלית של רכב הפורשה נכנסה מתחת לפינה האחורית-ימנית של ה-BMW "כניסה עמוקה עד שהפינה של הפורשה הגיעה לגלגל האחורי ופגעה בג'אנט" (עמ' 228, ש' 1-6). תחילה הסביר הבוחן, כי כתוצאה מכניסת הפורשה מתחת ל-BMW נזרק הפורשה ימינה וה-BMW נזרק שמאלה (עמ' 250, ש' 4-6). בהמשך הסביר: "הפורשה המשיך בתנועה ימינה, הפורשה פגע במעקה בטיחות, גם BMW" (עמ' 250, ש' 14-16). בהסבירו את אופן פגיעת הרכבים בגדר הבטיחות, ציין מומחה ההגנה כי:

"ה-BMW פגע עם החזית, צד שמאל מסתובב, פוגע עם דופן שמאל במעקה הבטיחות הימני. בשלב זה פורשה פוגע עם צד ימין שלו במעקה הבטיחות. BMW מסתחרר, פה פורשה לא מסתחרר וממשיכים לקראת המצב הסופי... בשלב הזה אין לי שום ממצא שתומך בהתנגשות אחרי ההתנתקות של שני כלי-הרכב במעקה הבטיחות." (עמ' 250, ש' 18-23).

מומחה ההגנה נשאל, כיצד יתכן מצב בו רכב ה-BMW עבר את כל המסלול המתואר לעיל, ורק לאחר כל התנועה המתוארת פגע רכב הפורשה במעקה הבטיחות, כאשר לדברי המומחה, רכב הפורשה נהדף ימינה לעבר המעקה מיד לאחר הפגיעה ב-BMW בעקבות פגיעתו בו. מומחה ההגנה טען כי פער המהירויות היה שונה, והפגיעה הקנתה ל-BMW מהירה גבוהה יותר, ומנגד, האטה את מהירות רכב הפורשה (עמ' 304, ש' 25-30). באת-כוח המאשימה שאלה את מומחה ההגנה כיצד הדבר מתיישב עם עדות הנאשם, שהעיד כי הפורשה נותרה בנתיב האמצעי לאחר הפגיעה בו. המומחה השיב: **"לדעתי הוא לא יכול לדעת מה קורה לפורש ולא יכול לתת תיאור. אם הוא נתן פה תיאור אני לא יודע"** (עמ' 255, ש' 17-18).

74. מומחה ההגנה הסכים עם מרבית הממצאים של הבוחן המשטרתי כפי שתועדו בדו"ח הבוחן. כך לדוגמה, הוא מסכים עם הקביעה, כי רכב ה-BMW סטה סטייה חדה ימינה מהנתיב השמאלי ביותר ועד למעקה הבטיחות, כפי שמעידים סימני השפשוף האלכסוניים שתועדו בתשריט (ת/6) (עמ' 225, ש' 12-14).

יחד עם זאת טען המומחה, כי בעובדה שרק שלושה גלגלים הותירו סימן, יש כדי לחזק את דבריו כי האימפקט בין הרכבים אירע עובר לאובדן השליטה של הנאשם על רכבו.

מומחה ההגנה טען, כי העובדה שישנם שלושה סימנים בלבד עשויה להצביע על כֶּשֶׁל חוסר אוויר באחד הצמיגים (עמ' 235, ש' 24-26). עוד טען בהקשר זה, כי **"גלגל לא מנופח, האחיזה שלו בכביש הרבה יותר חלשה... לא משאיר סימן על הכביש"** (עמ' 239, ש' 21-23).

במסגרת החקירה הנגדית הציגה באת-כוח המאשימה חוברת שערך מומחה ההגנה בנובמבר 2001 **"שחזור תאונות דרכים - זיהוי סימני צמיגים"** (ת/57), שם כתב בעמ' 24 כי:

"צמיג עם לחץ ניפוח חסר מאופיין בשקיעה של השוליים והתרוממותו של מרכז המדרס. בעת בלימת רכב עם צמיג כזה נראים שני פסים שחורים דקים מקבילים בקצוות וללא מריחת צבע שחור במרכז."

בהמשך, התייחס לאפשרות כי הגורם לחסר אוויר הוא נֶקֶר, בציינו, כי מצב דברים זה יותיר סימן דומה לזה של צמיג חסר-אוויר. עוד כתב מומחה ההגנה:

"המשך נסיעה על גלגל כשהצמיג אינו מנופח לחלוטין, מותירה סימן בצורת זיגזג שמקורו בתנועת הצמיג ימינה ושמאלה." [ההדגשה אינה במקור - י.א.].

בהמשך לדברים שכתב ושהובאו בפניו, טען מומחה ההגנה:

"באיזור התאונה הוא (BMW) קיבל מכה מאחור בג'נט שהורידה את האוויר, ואז הוא איבד שליטה... הוא בסטייה ובהעברות משקל... זה לא משאיר סימני בלימה... הסימנים האלה לא הוגדרו." (עמ' 241).

כאשר שבה באת-כוח המאשימה וטענה כי הסיבה לסימנים באופן בו תועדו נעוצה בעובדה שמרכז הכובד לא היה אותה עת על הגלגלים הימניים, השיב:

"הסטייה הזאת הייתה סטייה בלתי נשלטת על-ידי הנהג. הייתה העברת משקל לגלגלים"

השמאליים כמו שאומרת התובעת ואני מסכים.

כתוצאה מכך הגלגלים השמאליים שהיו מנופחים באוויר השאירו סימנים, שהבחון מצא אותם והגדיר אותם כסימני צמיגים... נכון, בשלב מסוים הצטרף גלגל אחד ימני לסימנים והשני הימני לא השאיר סימן מכיוון שהמשקל לא עליו, וכפי הנראה הוא היה מחוסר אוויר [ההדגשה אינה במקור - י.א.]. (עמ' 243, ש' 1-10).

75. העד נשאל, האם בבילאי שנגרם לרכבים במהלך הזמן היה כדי להעלים סימני התנגשות, ככל שהייתה כזו. הוא השיב בשלילה והסביר, כי הטבעת פגוש קדמי אינה יכולה להיטשטש, גם לא בחלוף הזמן (עמ' 226, ש' 29-31); והוסיף כי חלקו הקדמי של הפורש היה מותיר סימן בעומק של כ-2.5 ס"מ (עמ' 227, ש' 31-32).

76. בהתייחס לנזק שנגרם לג'אנט האחורי-ימני של ה-BMW (כפי שתועד ב-46/ת, תמונות 2 ו-3), הסכים מומחה ההגנה כי נזק שכזה ייגרם רק על-ידי פגיעה חזקה. בהקשר זה נשאל הכיצד יתכן שהעד אלכסיי לא חש בפגיעה שכזו, שעה שישב לצידו של הנאשם, בצד בה כביכול אירעה הפגיעה. על כך השיב מומחה ההגנה:

"יכול להיות שירגיש, יכול להיות שלא ירגיש, יכול להיות שיזכור, יכול להיות שלא יזכור. ככל שאני זוכר הנהג טוען שהוא הרגיש מכה. הנוסע אני לא יודע. אני לא נכנס לרגשות והרגשות." (עמ' 260, ש' 14-15).

77. מומחה ההגנה נשאל אודות העדר נזק תאונתי בחלקו האחורי של רכב ה-BMW, ובפרט בפינה האחורית-ימנית (תמונה 24 ב-43/ת). המומחה השיב, כי החלק המדובר היה מכוסה בתומך, אשר תפקידו לספוג זעזועים, וחלק זה חסר.

משכך, לשיטתו, הפגיעה היחידה שאמורים לראות במצב זה היא שפשוף בחלק התחתון של האגן (עמ' 269, ש' 13-21). כאשר נשאל האם מצא שפשוף שכזה, השיב שלא יכול היה למצוא נוכח מצב הרכבים כפי שתועד על-ידי באת-כוח המאשימה במכתב שכתבה (ת/11). באת-כוח המאשימה השיבה כי אין במצב בו נערמו הרכבים (רכב הפורשה נערם על רכב ה-BMW) כדי לפגוע ביכולתו לחפש אחר השפשוף שתיאר (עמ' 270, ש' 27-31).

78. באשר לסימן הכחול שנמצא על רכב ה-BMW (תמונות 7-8 ב-46/ת), נשאל מומחה הגנה כיצד פגיעה כה קשה כפי שהוא מתאר השאירה שריטה קלה ותו לא. העד השיב תחילה, כי הבוחן ציין בחוות-דעתו שמדובר בנזק טרי.

משהובהר כי הבוחן לא ציין זאת, אלא קבע כי מדובר בנזק שאינו קשור לתאונה - חזר בו העד וטען: "איזה שהוא חלק אחר שהתכופף והתנתק, יש שמה עוד חלקים... אני לא יכול להגיד... אבל זה איזשהו חלק שנגע והשאיר כחול" (עמ' 274, ש' 16-18). כאשר נשאל האם ניסה לבדוק בשטח איזה חלק פגע וגרם לשריטה השיב בשלילה, וטען כי: "בנסיבות שאני בדקתי לא יכולתי לעשות את הבדיקה הזאת" (עמ' 274, ש' 26-28). בהמשך, הוסיף בהקשר זה:

"אין שום קשר בין ניתוח עומק הנזק וחוזק הנזק ביחס לעוצמת המכה, ובין ההסתברות שגוף א' יטביע את הצבע שלו על גוף ב'. בהחלט יכול להיות שהעוצמה תהיה חזקה וההטבעה של

הצבע תהיה קטנה, ויכול להיות בצורה שונה. אין שום קשר בין עוצמת הפגיעה שגרמה למעיקה ובין איזה חלק יטביע את הצבע שלו." (עמ' 287, ש' 17-13).

79. בנוגע לסימן על הכנף הקדמי-שמאלי של רכב הפורשה, טען מומחה ההגנה כי מקורו ברכב ה-BMW (עמ' 8, סעיף 2.5.6 ל-4/נ), בהסבירו כי רכב הפורשה נכנס "מהפגוש דרך החלק העליון של המכסה וכל החלק עד למכסה למילוי הדלק של הפורש, כל החלק הזה זה משהו בסביבות... מטר". לשאלת בית-המשפט כיצד יתכן שאפילו נהג ה-BMW לא חש שרכב נכנס תחתיו לעומק של מטר, השיב: "הנהג אומר שהוא הרגיש מכה... הוא אומר שהוא כן הרגיש. הוא לא יכול להרגיש בעוצמת המכה כמה בסנטימטרים נכנסו לו מאחורה" (עמ' 275, ש' 22-23).

כאשר עומת עם טענת הבוחן כי הפגיעה בפגוש הקדמי של הפורשה נגרמה כתוצאה מהתנגשותו עם המעקה, השיב מומחה ההגנה כי הפורשה פגע במעקה עם דופן ימין, ומשכך הצד בו נמצא הסימן השחור לא בא במגע עם המעקה כלל (עמ' 277, ש' 30-27). עוד הפנה מומחה ההגנה לתמונות מעקה ההפרדה (תמונות 5 ו-6, נספח א' ל-4/נ), מהן ניתן ללמוד, לשיטתו, כי אין שם צבע שחור, וכי כל המעקה עשוי ממתכת מגולוֹנת (עמ' 278, ש' 12-11). במקום אחר אמר:

"אני מסכים עם הבוחן שבזמן בלימה הרכב שוקע ושיש אפשרות שהפורשה יכנס מתחת למעקה... ורואים את כל נזק המגע בכנף הקדמית של רכב הפורשה במעקה, רואים אותו שהוא נמצא באיזה שהוא אלכסון שלפני שהוא התיישר הוא היה החלק הקדמי שקוע... החלק הזה אכן נכנס במעקה ומתחת למעקה" (עמ' 288, ש' 34-32).

יחד עם זאת, שב וטען כי לא יתכן שהכנף השמאלית נכנסה מתחת למעקה, מאחר ולא נטען כי הפורשה הסתחררה גם היא, בדומה ל-BMW. עוד ציין, כי הפורשה הגיע למעקה לאחר שרכב ה-BMW כבר התנתק ממנו (עמ' 289, ש' 21-28; עמ' 291, ש' 20-15).

מומחה ההגנה טען כי סימנים לאימפקט כפי שהוא טוען שאירע אינם בנמצא, מאחר ואלו נרמסו תחת כלי-הרכב הרבים שהגיעו למקום מיד אחרי התאונה. כאשר הובא בפניו שהבוחן פינה 320 מ' ממקום עצירתם הסופי של הרכבים (ת/9), השיב:

"זה משהו קטן שאנחנו מוצאים אותו מין כתם אדמה מאוד קטן, ואנחנו מדברים על שברי זכוכית מפנס שכאשר מספר כלי-רכב, אפילו שלושה וארבעה, אני לא מדבר על מאות, עולים עליו, מפוררים אותו, חלק מהזכוכיות נכנסות לאספלט... הוא את הרסיסים הקטנים האלה של מקום האימפקט לא ימצא..." (עמ' 295, ש' 18-10).

80. מומחה ההגנה נשאל האם פנה למשטרת ישראל בבקשה להזיז את הרכבים על-מנת לבצע התאמת נזקים. תשובתו הייתה כי לא ראה צורך לבצע התאמת נזקים "בנזק שרואים אותו ומבינים אותו" (עמ' 261, ש' 9); ובהמשך הוסיף: "במרבית המקרים כשרואים נזקים מתאימים לא מבצעים את ההתאמה" (עמ' 261, ש' 18).

עוד נשאל, האם ערך התאמת גבהים בין הפורשה ל-BMW על-מנת לוודא שכניסה שכזו אכן אפשרית. הוא השיב כי אין טעם למדידה, נוכח העובדה שהגלגלים נשרפו, ומאחר ו"כל נגיעה בדושה מורידה את הרכב מספר סנטימטרים

[ההדגשה אינה במקור - י.א.]. " (עמ' 265, ש' 1-3; 9-18).

81. בחוות-דעתו (עמ' 7, סעיף 2.3.7) קבע מומחה ההגנה, כי מידת הצמיגים של רכב הפורשה אינה תואמת את המידה המופיעה בתווית היצרן. בעדותו בבית-המשפט הוסיף כי: **"צמיגים שונים מהוראות יצרן עלולים לגרום לחוסר יציבות"**. באת-כוח המאשימה הציגה למומחה ההגנה שאילתא מהמסוף המשטרתית, בה צוינו מידות הצמיגים שהיו בפועל, כמידות התואמות את דרישות משרד הרישוי ומשטרת ישראל (ת/58) (עמ' 246, ש' 26-27). מומחה ההגנה סיכם את הנושא באומרו: **"אם היצרן מאשר מידות אחרות, אז אכן את צודקת"** (עמ' 248, ש' 13-14).

82. במסגרת החקירה הנגדית טענה באת-כוח המאשימה, כי חוות-דעתו של מומחה ההגנה מתעלמת מעדויותיהם של עדי-הראייה, בהפנותה לעדויותיהם של: הזוג עמרני, אשר הבחינו ב-BMW כשהוא נכנס לנתיב השמאלי; העד פרידמן, אשר סיפר כי מספר שניות עובר לתאונה הבחין ברכב ה-BMW עוקף אותו מימין; וכן מעדותו של אלכסיי, שלא חש במכה עובר לאובדן השליטה והעיד כי הפורשה פגעה בהם לאחר הפגיעה במעקה ההפרדה.

בנוגע לעדותו של פרידמן אמר מומחה ההגנה: **"אני לא יודע אני חושב שהוא קצת בלבול"** (עמ' 297, ש' 33). לבסוף אמר:

"אני לא צריך לנתח את העדויות. אני מנתח ממצאים. חלק מהעדים באים ואומרים שהם בכלל לא ראו שהפורש נכנס במעקה הבטיחות. מה הם ראו ומה הם לא ראו, אני לא נכנס לזה. אני רק אומר שעל-סמך הממצאים יש פגיעה בפורש ויש פגיעה ב-BMW שלא מוסברת על-ידי שום חלק בתהליך של הפגיעה במעקה ואחריו, והוא צריך היה להיות לפניו" (עמ' 303, ש' 7-11).

3. ה. דין

83. העדה עמרני - מתנדבת לשעבר במד"א ועדת ראייה לתאונה נחקרה ביום התאונה, ובעדותה הקפידה לדייק בתשובותיה. מתיאור העדה עמרני עלה אופן העקיפה המסוכן שביצע הנאשם, ודבריה נתמכים בעדות עדי ראייה נוספים: בעלה של העדה - יוסי עמרני, והעד יואל פרידמן. העד האחרון היה למעשה מי שראה ראשון את רכב ה-מ-ו-ו בעת שעקף אותו מימין, בטרם חתר את הנהג עמרני שנסע בנתיב השמאלי. מעדותו נשללת האפשרות שרכב הפורשה או רכב אחר פגע ברכב ה-מ-ו-ו של הנאשם. העד אמנם מסר כי רכב הפורשה עלה באש באיזור הגלגל האחורי, ואחריו נדלק רכב ה-מ-ו-ו, בניגוד לדברי בני הזוג עמרני, אך אלו היו קרובים יותר לשני כלי הרכב, בעוד שיואל המשיך בנסיעה כשהוא מזעיק משטרה ומד"א.

מדברי העד גדיב עלה גם כן, כי רכב הפורשה פגע ברכב ה-מ-ו-ו לאחר שרכב ה-מ-ו-ו פגע במעקה הבטיחות. עוד עלה מדבריו, כי הנאשם יצא לעקיפה בטרם איבד את השליטה, כפי שמתארים בני הזוג עמרני והעד פרידמן. העד לא תיקן את עמדתו גם כאשר הסניגור ניסה לטעון בפניו שרכב אחר פגע בהם לפני הסתחררות הרכב.

לו היה פוגע רכב כלשהו ברכב ה-מ-ו-ו היה העד גדיב מרגיש בזאת, שכן ישב בצד שכביכול נפגע.

מכל העדויות עולה בבירור כי רכב ה-BMW נסע במהירות, נדחק בין כלי-הרכב הנוסעים בכביש לכיוון הנתיב השמאלי, וחזר באופן מהיר לכיוון הנתיב הימני. אף לא אחד מהעדים, לרבות אלכסיי חברו של הנאשם שישב לצידו לא קלט בחושי התנגשות כלשהי בין ה-BMW לבין הפורשה קודם לפגיעה במעקה הנתיב הימני.

בהתייחס לעדי-הראייה טוען הנאשם, כי אלו נתנו דעתם על רכב הפורשה ורכב ה-BMW רק במהלך סטיית האחרון לכיוון הנתיב השמאלי, ומשכך, עדויותיהם מתיישבות עם תיאור האירועים הנתען על-ידו; ומכל מקום, אין בהן כדי לסותרו.

בהתייחס לאלכסיי נטען ע"י ההגנה, כי זה היה שיכור, ודעתו הייתה מוסחת ע"י המוזיקה שנשמעה ברדיו.

יצוין, כי על רקע הזהות שבין כמויות האלכוהול אותן הודו ששתו הנאשם ואלכסיי - ההתאמות שבין עדותו של האחרון לבין אלו שנשמעו מפי העדים האחרים, ועוצמת ההתנגשות שבמחלוקת - קביעת ממצא כי אלכסיי לא היה חש בפגיעת כלי רכב ב-מ-ו - נראה מרחיק-לכת ובלתי-סביר בנסיבות העניין.

עוד אציין בהקשר זה, כי בדיקת שְכרֹות באמצעות ינשוף שנערכה לאלכסיי העלתה, כי ריכוז האלכוהול בליטר אוויר נשוף עמד על 245 מיקרוגרם במועד התאונה (3/ת). כמו-כן, מדו"ח-פעולה שנערך על-ידי רס"ב סימון טרטקובסקי לאחר התאונה ובטרם מסר הודעתו, אין כל אינדיקציה להיותו במצב אשר עלול לפגוע במהימנות עדותו, וכרָאָה, ניתן לראות בעדות שמסר בבית-המשפט כי גירסתו נותרה כשהייתה.

84. כך או כך, בליבת עמדותיהם המנוגדות של התביעה וההגנה, מצויות עדויות המומחים, שכל אחד מהמומחים סבור כי הִתְזָה המוצגת על-ידו מהווה את התיאור הסביר ביותר של התרחשות התאונה, וכי הִתְזָה המוצגת בידי המומחה שכנגד אינה אפשרית. שניהם מסכימים גם, כי האש שאחזה בכלי-הרכב השמידה חלק מהסימנים הרלוונטיים לניתוח אופן השתלשלות התאונה.

אציין, כי אף שמומחה ההגנה טען בחוות-דעתו כי אינו חולק על ממצאים הבוחן כפי שתועדו בחוות-דעתו, הרי שדה-פקטו, הממצאים המפורטים בחוות-דעת מומחה ההגנה שונים במידת-מה מממצאי הבוחן.

הבוחן תומך בתיאור העובדות המוצג בידי התביעה. לעמדתו, התיאור המוצג בידי מומחה ההגנה חריג, ואינו מתיישב עם הממצאים הבאים: היעדרם של שברים ורסיסים מכלי-הרכב בנקודת ההתנגשות הנתענת; אי-מציאת מריחות צבע כחול שמקורו בפורשה על גחון מכונית ה-BMW; שלמות החלקים המצויים בפינה הימנית-אחורית של ה-BMW; אי מציאת סימן המלמד על עליית צמיג ה-BMW על המכסה הקדמי של הפורשה, לרבות חריצים שמקורם בג'אנט, שכן במצב הנתען צפוי היה צמיג ה-BMW להתפוצץ, ופיצוץ כאמור גם היה גורם להופעתם של חריצי הג'אנט בנקודה מוקדמת על-פני הכביש, ולא רק לאחר הנקודה בה פגע רכב ה-BMW במעקה הבטיחות.

מומחה ההגנה סבור מִנְגֵד, כי הִתְזָה של הנאשם סבירה יותר, וזאת בהתחשב בממצאים הבאים: סימן מעיכה בג'אנט ימני-אחורי של רכב ה-BMW, התואם לטענתו לחץ שהופעל עליו מאחור ומלמטה; סימן צבע כחול על-גבי תא-המטען של רכב ה-BMW; פגיעה בכנף הקדמית-שמאלית של רכב הפורשה; הסימנים שהותיר רכב ה-BMW על הכביש, הכוללים סימני שפשוף אלכסוניים ושניתן לזהות בהם סימני שני גלגלים ובהמשך שלושה, מלמדים כי הצמיג הרביעי היה ריק מאוויר בשלב בו רכב ה-BMW נע לכיוון הנתיב הימני; וכן כי הסימנים שהותיר רכב הפורשה מלמדים שהותקנו בו

צמיגים במידות שונות מאלו שהוגדרו בידי היצרן, וכי במצבו זה היה הרכב האמור בלתי-יציב בנסיעתו.

מנגד, מתן תוקף לעמדת הבוחן מחייב איתורו של ממצא, המלמד על פגיעה מאוחרת יותר של צידו הקדמי-ימני של רכב הפורשה בצדו השמאלי של רכב ה-BMW. וכזה - לא נמצא.

85. אתיחס ראשית לחוות-דעתו של מומחה ההגנה. גם בלא הכשרה מקצועית ספציפית בתחום ניתוח תאונות, ניתן לומר שבין תמונות כלי-הרכב לאחר התאונה לבין דברי מומחה ההגנה, קיימים פערים משמעותיים שאינם מאפשרים יישובם זה עם זה: הנזק בצידו הימני-אחורי של רכב ה-BMW מוגבל משמעותית מהנזק הנראה בצידו השמאלי-אחורי **(ת/43, תמונה 24)**, בעוד שברכב הפורשה נראה נזק רב בחלקו הימני-הקדמי, בעוד שחלקו השמאלי-הקדמי נראה כמעט שלם **(ת/43, תמונות 4-9)**.

אציין, כי ההתרשמות מהתיעוד המפורט לעיל לפיו חלקו האחורי של רכב ה-BMW נותר שלם, נתמכת גם בדבריו של המהנדס סלוצקי - מומחה נוסף מטעם ההגנה, אשר התרשם ממצב הרכב במגרש אליו הובא **(עמ' 11, סעיף 2 ל-6/עמ' 328, ש' 27 ל-ת/59; תמונות 869595, 97521)**.

ממצאים אלו אינם עולים בקנה אחד עם התיאור לפיו עיקר התאונה בכניסת צידו השמאלי של גחונו של רכב הפורשה, תחת צידו הימני-אחורי של רכב ה-BMW. בעת שמומחה ההגנה הופנה לעניין זה, הוא טען כי הנחת כלי-הרכב זה על זה במגרש החניה פגמה באותנטיות של הפגיעות בכלי-הרכב.

דא עקא, שאין הסבר מדוע אזורי הפגיעה הנטענים דווקא ייוותרו בשלמותם?! וזאת, במיוחד נוכח העובדה שכלי-הרכב נערמו באופן שבו ריצפת רכב הפורשה הונחה על גגו של רכב ה-BMW, ולבטח לא היה בכך כדי לפגוע **"בחלק התחתון של האגן" (עמ' 269, ש' 21)**. כמו-כן, בתמונות רכב ה-BMW נראית מעיכה ברורה בצידו השמאלי של הרכב **(ת/43, תמונות 19, 22, 23, 24)**, ואילו השינויים בצבע בצידה הימני של דלת תא-המטען ברכב ה-BMW מעטים, ונראים כמלווים בשריטות קלות ביותר, וללא כל פגיעה בתבנית הפח **(ת/46, תמונות 7, 8; אציין כי בתמונות לא ניתן להבחין כי הצבע הזר לרכב ה-BMW הוא דווקא כחול, כמתועד בכיתוב לצידן)**.

86. בעת שמומחה ההגנה נשאל בנושא אופי הסימנים שתשאיר התנגשות כמתואר על-ידו, השיב, כי הטבעת פגוש קדמי אינה יכולה להיטשטש, גם לא בחלוף הזמן **(עמ' 226, ש' 31-29)**, וכי היא צפויה להשאיר סימן הטבעה בעומק של כ-2.5 ס"מ **(עמ' 227, ש' 32-31)**; ובהתייחס לסימני הצבע, כל שיכול לומר הוא כי: **"...איזשהו חלק התכופף והתנתק, אני לא יכול להגיד רק... אבל זה איזשהו חלק שנגע והשאיר כחול" (עמ' 274, ש' 18-16)**.

לכך אוסיף, שמומחה ההגנה הופנה לספרו **"שחזור תאונות דרכים - זיהוי סימני צמיגים" (נובמבר 2001)** ושם: **"צמיג עם לחץ ניפוח חסר מאופיין בשקיעה של השוליים והתרוממותו של מרכז המדרס. בעת בלימת רכב עם צמיג כזה נראים שני פסים שחורים דקים מקבילים בקצוות וללא מריחת צבע שחור במרכז" (ת/57)**. כשהופנה לכך שדברים אלה אינם מתיישבים עם עדותו באשר לאי-השארט סימנים, אך תואמים את הממצאים המתועדים בתשריט שערך הבוחן **(ת/6)** - השיב בחצי-פה, לאחר התפתלות: **"...השני הימני לא השאיר סימן מכיוון שהמשקל לא עליו, וכפי הנראה הוא היה מחוסר אוויר" (עמ' 243, ש' 10)**. תשובה זו נראית תמוהה, ולא ניתן הסבר מדוע שונה המקרה שלפנינו ממקרה אחר אליו התייחס בספרו.

דומה גם, שמומחה ההגנה לא ערך בירורים מעמיקים מספיק באשר לעובדות הרקע הנוגעות לכלי-הרכב המעורבים, ובהקשר זה, בולטת טענתו לפיה מידת הצמיגים של רכב הפורשה אינה תואמת את תווית היצרן, ומכך הסיק כי הרכב לא היה יציב בעת הנסיעה. ברם, כשהופנה לכך, שלפי כללי משרד הרישוי ניתן היה להשתמש ברכב הפורשה גם בצמיגים במידה שהותקנה בו בפועל, למד מכך שהדבר אושר בידי היצרן. מהאמור לעיל, עולה שמומחה ההגנה כלל לא ערך בירור באשר להנחיות היצרן בנושא זה קודם שערך את חוות-דעתו.

יתכן, שלו היה מציג תיק עבודה מפורט, ניתן היה להסיק שמדובר בכשל נקודתי. דא עקא, שבמהלך חקירתו הנגדית התברר שכלל לא נערך תיק עבודה מפורט.

87. ומכאן, לחוות-דעתו של הבוחן.

בניגוד לחוות-דעת מומחה ההגנה, תיאור האירועים שבחוות-דעת הבוחן תואם את התמונות המתעדות את כלי-הרכב בכל הנוגע לנקודות הפגיעה.

מעבר לממצאים שפורטו לעיל בניתוח חוות-דעת מומחה ההגנה, הפנה הבוחן גם לכך שעל מכסה המנוע של מכונית הפורשה לא נמצאה הטבעה של הגלגל של מכונית ה-BMW, כי סימני גרירת ג'אנט על-גבי הכביש החלו רק באזור עליו הצביעו העדים כמקום ההתנגשות (ת/6, ספרות 4, 5; עמ' 67, ש' 23-9 לעדות ההזמה; ת/46, תמונות 3, 4), וכי לו אכן הייתה מתרחשת פגיעה כנטען בידי ההגנה, נדרש היה כי ימצאו סימני זיגזוג או סימני הג'אנט על הכביש החל מאותה נקודה (עמ' 81, ש' 20-16 לעדות ההזמה).

ההגנה לא ביקשה לזמן לעדות את המומחה מטעמה על-מנת לסתור את הדברים האמורים.

88. מהאמור לעיל משתמע, שאין כל ראיה שניתן לקבוע לפיה ממצאים התואמים את גרסת הנאשם בעדותו, ולפיה התנגשות מוקדמת התרחשה בין כלי-הרכב, בעת שהוא נסע בנתיב האמצעי. הנאשם הציג תיאור של האירועים אך מדובר בגרסה מתפתחת ובלתי-עקבית:

בתשאול הראשון בבית-החולים, מסר הנאשם כי הפגיעה ברכבו אירעה בעת שנסע בנתיב השמאלי, מבלי לציין שהרכב הפוגע הוא רכב הפורשה (ת/19).

לאחר שנועץ בעו"ד, כחצי יממה לאחר התאונה, עמד הנאשם על כך שבפגעת שנפגע הוא נסע בנתיב השמאלי שלא במסגרת עקיפה (ת/40א', עמ' 12-10) במהירות 100 קמ"ש (ת/40א', עמ' 2), ולמרות שהחוקרים הזכירו את רכב הפורשה, הוא לא אמר שרכב זה הוא שפגע בו (ת/40א', עמ' 8-7).

בחקירה זו טען בתחילה שנסע ברכב לבדו; לאחר מכן טען שנסע עם אלכסיי, אך הלה ירד מהרכב קודם לתאונה; ורק נוכח עימות עם דברי אלכסיי כי היה במקום התאונה, אישר זאת גם הנאשם, הוסיף שהיה זה אלכסיי שהוציאו מהרכב (ת/40א', עמ' 9; 14-15).

לאחר יממה וחצי נוספות מסר הנאשם הודעה, בה תיאר לראשונה שבאמצעות מראת הרכב הוא ראה את רכב הפורשה פוגע בו (ת/41א' (1), עמ' 15), תוך שהוא דבק בדברים לפיהם, הוא נסע לאורך כל הדרך בנתיב השמאלי

(ת/41ב', עמ' 18), וזאת במהירות 90 קמ"ש (ת/41א'1), עמ' 13-14).

בעת שנחקר כשבועיים נוספים לאחר מכן, הוא אמר כי התאונה התרחשה בעת שנסע בנתיב השמאלי לצורך עקיפת רכב הפורשה, אשר נסע בנתיב האמצעי (ת/42א', עמ' 4-6).

בעדותו, כשנה לאחר האירועים, תיאר את הרכב הפוגע פעם כ"רכב בצבע כחול", בציינו שאינו בטוח בזיהוי (עמ' 171 לפרוטוקול, ש' 21-23), פעם כ"רכב הפורשה" (עמ' 176, ש' 3-4), ופעם כי הוא רק "משער" שהמדובר באותו רכב, מבלי להסביר את מקור סברתו זו (עמ' 194, ש' 30-31).

בעת שהופנה לגירסותיו המשתנות באשר לנתיב נסיעתו, השיב: "אני לא זוכר את זה במדויק". וכשנטען בפניו כי לו נסע בנתיב האמצעי, הוא לא היה רואה את רכב הפורשה במראה הימנית, והוא השיב "אני לא יודע, לא נסעתי איתו... לא יכולתי לראות בדיוק ברגע התאונה" (עמ' 210 לפרוטוקול). בעת שהתבקש להסביר כיצד אירעה התאונה, אחז בחפצים שדימו את כלי-הרכב, סובבם מצד לצד בעודו מפטיר "אינני יודע איך זה היה" (עמ' 199, ש' 20-22).

משעומת עם גירסתו של אלכסיי ממנה עולה כי אובדן השליטה החל שעה שביקש לעקוף רכב אחר השיב הנאשם "לא זוכר" (עמ' 19, ש' 32). כשנשאל אם אלכסיי משקר השיב "היו עקיפות, יכול להיות שכן היו עקיפות, אבל לא היה שם שום מרוץ, שום תחרות" (עמ' 212, ש' 5-6). כמו כן, העיד שלא התרחשה בין כלי-הרכב התנגשות שנייה לאחר התנתקות רכב ה-BMW מהגדר (עמ' 179, ש' 20-26).

89. סבורתני, כי גליל התיאורים המפורט לעיל, על הסתירות, שבהם, התמיהות וההבדלים בגירסאות השונות מלמד, כי מרבית הדברים שתיאר הנאשם אינם מהווים ביטוי לזיכרון אותנטי, כי אם ניסיון להסתיר ראיות רלוונטיות ולהרחיק עצמו מן הנהיגה הפרועה שסופה בגרם תאונה, כפי שתוארו על-ידי העדים, אלכסיי והבוחן.

מסכת האירועים איפוא המפורטת בעדותו המתחמקת של הנאשם, אינה משקפת את אשר התרחש באמת, והתאונה התרחשה כפי שתוארו עדי התביעה שעדותם משתלבת בדברי הבוחן.

ו. שריפת הרכב

ו.1. עדותה של גב' טרייסי עמרני

90. בעדותה ציינה טרייסי, כי לאחר שרכב הפורשה פגע בחלק האחורי של רכב ה-BMW, "עף" ה-BMW חזרה לנתיב השמאלי, ו"מה שהכי בלט זה היה ממש שובל של חומר שחור על הכביש אחרי ה-BMW". לטענתה, היא הבחינה בנהג ה-BMW קופץ החוצה, מתגלגל ומתרחק מהאוטו, "ותוך שניות ה-BMW התפוצצה, וכמו בסרטים המצוריים, פשוט שובל אש על הפס השחור הזה והפורש התפוצצה" (עמ' 5, ש' 5-10).

בהמשך סיפרה, כי "ה-BMW התלקח, והשובל אש פגע, אף [צ"ל עף - י.א.] לאורך הפס השחור הזה ופגע בפורש" (עמ' 7, ש' 34).

בחקירתה הנגדית חזרה טרייסי על דבריה:

"...אני ראיתי אש שמחבר בין שני הרכבים, ואני ראיתי שהאש יצא מכיוון ה-BMW, אני ראיתי את ה-BMW מתלקח קודם. ואני ראיתי, ראינו פס שחור, אני ראיתי פס שחור על הכביש." (עמ' 3, ש' 27-30).

ו. 2.1 עדותו של מר יוסי עמרני

91. בהתייחסו לשריפת כלי הרכב, ציין יוסי כי הוא הסתכל לאחור על-מנת לוודא שאין רכב מאחוריו, ובאותו רגע -

"נשמע פיצוץ והרכב של ה-BMW התחיל לעלות באש... הפיצוץ התחיל מה-BMW, ובאיזשהו שלב גם הפורש עלה באש... זה היה כדור אש אחד גדול." (עמ' 16).

ו. 3.1 עדותו של מר יעקב אלי

92. אלי נשאל איזה רכב עלה באש קודם, והשיב כי היה זה רכב ה-BMW (עמ' 30, ש' 8-9).

ו. 4.1 עדותו של מר יואל פרידמן

93. לעומת העדים האחרים יואל טען כי האש פרצה תחילה ברכב הפורשה, ורק לאחר מכן ב-BMW, בצינו:

"ראיתי רק שהוא התחיל לבעור מאחור, אחר-כך כל החלק הקדמי, אז הוא נדלק... ראיתי שהילד ניסה לצאת דרך החלון כשהרכב בוער... אני שמעתי את הנהג של ה-BMW גם אבא שלי שמע אותו צועק להציל את הילד שנמצא ברכב הפורש" (עמ' 71-72).

כאשר נשאל האם הוא בטוח שהיה זה נהג ה-BMW שצעק זאת, והיכן היה הנהג אותה עת, השיב יואל **"הרכב שלו התחיל לבעור, הוא יצא החוצה, התגלגל על הכביש ישר אחר-כך כולם רצו לכיוון הפורש לנסות להציל" (עמ' 72, ש' 15-16).** עוד ציין כי לא הבחין בנוסעים נוספים ברכב ה-BMW.

כאשר נשאל יואל האם הבחין בנוסעים נוספים ברכב הפורש, השיב:

"אני בעצם עשיתי את הפעולות של להתקשר למשטרה ומד"א, הראש שלי לא, הייתי גם מבולבל, פעם ראשונה שאני נמצא בכזה אירוע, אני רק מה שראיתי, את הילד ראיתי אותו מנסה לצאת, ראיתי אחר-כך שמנסים להוציא את האבא." (עמ' 72, ש' 25-28).

ו. 5.1 עדותו של הבוחן סימון טרטקובסקי

94. הבוחן ציין שאינו יכול לקבוע את סיבת השריפה, אך מחומר החקירה עולה כי לאחר פגיעת רכב ה-BMW במעקה, נשפך חומר נוזלי, כאשר רכב הפורשה נעצר על השובר, ועם התלקחות ה-BMW אחזה האש גם בפורשה (עמ' 136, ש' 16-19).

ו. 6.1 עדותו של טפסר רן שלף

95. טפסר רן שלף משמש כראש מחלקת חקירות בנציבות כבאות והצלה, ועוסק בחקר דליקות מזה 26 שנים (להלן: "טפסר שלף").

טפסר שלף התבקש על-ידי התביעה לחוות-דעתו בעניין הדליקה שפרצה ברכב הפורשה. לצורך כך הגיש חוות-דעתו לצד לוח צילומים (ת/65 + ת/65'א'), ובהמשך העיד בבית-המשפט כעד-הזמה.

בעדותו הסביר טפסר שלף כי מדובר בחקירה מורכבת מאוד, אשר נערכה בריחוק זמן ממועד האירוע, על כל ההשלכות הנובעות מכך, וכן מדובר ברכב הפורשה הנחשב רכב ייחודי, שהוא אינו בקיא במפרט שלו.

על-מנת לערוך את חוות-הדעת ולהתמודד עם הקשיים דלעיל, גיבש טפסר שלף צוות חשיבה אשר כלל את בעל מוסך המטפל ברכבי פורשה כ-30 שנים (מר ראובן זילברברג - עד הזמה 4), הבוחן המשטרי (רס"ב סימון טרטקובסקי עת/9), בעל הרכב הקודם (מר ג'ורג' גבאי - עד-הזמה 1) וכן חוקרי דליקות נוספים.

96. בעדותו בבית-המשפט נעזר טפסר שלף במצגת שערך על-מנת להמחיש את הקשר שבין התאונה לדליקה שפרצה ברכב הפורשה, ובה הציג תמונות שנלקחו מאתר www.HNN.co.il (ת/59), אליו מועלות תמונות המתעדות אירועים בסמוך למועד התרחשותם.

העד הצביע בתמונות על פגיעה קשה בכנף הימנית-קדמית, אשר גרמה לפגיעה בקורה התומכת בגג הרכב ויצרה בו עיוות, וכן צנרת עם סימני חריכה וסליל מתכתי שנותר לאחר בעירת הצינור. בהמשך, הצביע העד על סימני חריכה מצידו הימני של הרכב, מהחלק הקדמי של הכנף הימנית, לכל האורך עד לתא הנוסעים, בחלק העליון של מושבי הנוסעים מגובה הכתפיים ומעלה, ובחלקו הקדמי של ההגה.

97. טפסר שלף הסביר בעדותו, כי מניתוח הפגיעות ברכב הפורשה כמפורט לעיל, הסיק מר זילברברג - המומחה לרכבי פורשה כי פגיעה בצידו הימני של הרכב גרמה לפגיעה בצנרת מערכת השמן של הרכב, אשר מובילה שמן לקירור, ונוכח העובדה שהפגיעה אירעה כשמונע הרכב בפעולה, ניתז השמן לאחור בעוצמה ובלחץ גבוה לעברם של המנוח ובנו, דרך שמשא שבורה.

בנקודה זו התייחס העד גם לדו"חות שנערכו בבית-החולים ותיעדו את הפגיעות שנגרמו לנוסעים, בהדגישו כי סימני כוויות באיברים נמוכים, במקומות בהם לא ניתן להבחין בסימני חריכה בפנים הרכב, מחזקים את הסברה כי שמן הותז על גופם במהירות ובלחץ גבוהים (עמ' 101, 1-4; עמ' 124, ש' 16-21). טפסר שלף שלל אפשרות כי גרירת הרכב היא שגרמה לקרע בצינור, מאחר ומדובר במקום שלא ניתן להגיע אליו (עמ' 104, ש' 14-17).

טפסר שלף התייחס בעדותו למערכת השמן ברכב הפורשה, בהסבירו: "שוב אני אומר זה לא שאני מומחה בזה זה מתוך העדות של אדם שהוא מקובל עלי שהוא מומחה בתחום הזה..." (עמ' 103, ש' 12-15); קרי - את הנתונים שהציג בעניין זה למד כאמור מהמומחה לרכבי הפורשה - מר זילברברג (עד-הזמה 4 - ראה בהמשך).

טפסר שלף ציין כי טמפרטורת השמן שעה שמונע הרכב עובד, מגיעה לכ-120 מעלות צלזיוס, והשמן זורם בלחץ של 6-8 אטמוספרות (עמ' 100, ש' 20-22). אף במסגרת חקירתו הנגדית שב והדגיש כי הסתמך על קביעת בעל המוסך - מר זילברברג (עמ' 113, ש' 30).

באת-כוח המאשימה הפנתה את בית-המשפט להודעה שמסר מר זילברברג במשטרה (ת/66, ש' 24) בעניין זה, ממנה עולה כי טמפרטורת השמן עשויה להגיע ל-200 מעלות צלזיוס.

98. טפסר שלף התייחס לטמפרטורת ההבזקה, קרי - הטמפרטורה בה ניצוץ מדליק את אדי נוזל השמן. העד השיב כי טמפרטורת ההבזקה בשמן מינרלי, על סוגיו השונים, נעה בין 180 ל-230 מעלות צלזיוס. עוד ציין בהקשר זה, כי ככלל, מערכת השמן היא מערכת סגורה של שמן הזורם בתוך המנוע ואינו חשוף לניצוצות, ולכן הוא אינו נדלק (עמ' 117, ש' 1-2). עוד הסביר, כי מערכת השמן מכילה כ-13 קילו שמן, ומכל הכמות הזו לא נותר דבר.

לשאלת בא-כוח הנאשם האם יתכן כי במרוצת הזמן השמן התאדה, השיב העד בשלילה. טפסר שלף טען כי אף בעובדה זו יש כדי לחזק את הסברה, שהשמן הותז בעוצמה ובכמות גדולה במשך מספר דקות (עמ' 117, ש' 22-31).

טפסר שלף סיפר אודות ניסוי שערך יחד עם צוותו, במהלכו הבעירו את אותו סוג שמן שהיה ברכב. כתוצאה מהבעירה יצא עשן לבן, בדומה לזה שיצא מרכב הפורשה שעה שעלה באש כפי שתועד במצלמות של מע"צ (עמ' 104, ש' 2-9).

99. באשר לטענת המהנדס סלוצקי, כי מסיבה בלתי ידועה התחולל קצר חשמלי בשל נתיך בלתי מקורי שנשרף אשר הוביל להתלקחות חפצים בין המושבים (בהמשך עדותו כפי שפורט ציין המהנדס סלוצקי כי זו אפשרות, אך אין ביכולתו להוכיח שהיה קצר - עמ' 336). טפסר שלף התייחס לכך וציין, כי בחן את סימני החריכה שבין המושבים, ולצורך הבדיקה הוציא את כל החפצים שהיו שם. עם הוצאת החפצים נוכח לדעת, כי ניתן להבחין כי החפצים הם למעשה שרידי ש'משה וחלקי בד שנפל מהתקרה (עמ' 102, ש' 29-32). עוד הוסיף בהתייחס לחוות-הדעת הנגדית, כי מערכת החשמל נבדקה על-ידי מר זילברברג, וזו נמצאה תקינה.

בא-כוח הנאשם הציג לטפסר שלף מכתב שנכתב על-ידי רפ"ק איציק חסון (נ/9) - הנדסאי רכב מוסמך שערך מטעם המאשימה בדיקה נוספת לזו שערך מר זילברברג, במערכת החשמל של רכב הפורשה, ובמסגרתה בדיקתו צילם את המערכת ואת ממצאיו (נ/9א-ג').

במכתב נכתב כי ברכב נמצא נתיך לא מקורי עם סימני התחממות.

טפסר שלף הסביר כי לאחר שקרא את דברי המהנדס סלוצקי החליט לערוך בדיקה נוספת במערכת החשמל ובנתיך (פיזז) שנטען על-ידי המהנדס סלוצקי, כי יתכן שהיווה גורם לדליקה שפרצה בפנים הרכב.

טפסר שלף הדגיש כי לא קיים כל קשר בין הנתיך (פיזז) שמצא המהנדס סלוצקי, ובין השריפה ברכב הפורשה (עמ' 130, ש' 20) - ראו בעניין זה גם עדותו של העד זילברברג. ובהתייחסו למכתב שנערך ע"י רפ"ק איציק חסון, הבהיר העד:

"גם המומחה הזה לא הצליח לקשר כמו המומחה של ההגנה את הנתיך המסוים שעליו הצביע מומחה ההגנה לאיזה שהוא אביזר פנימי בתוך הרכב. ולכן לא מצאנו לנכון להוסיף אותו, לחזק איתו, כי בהתייחסות הזאת אין שום דבר שהוא מחדש לבית-המשפט את העניין הזה."
(עמ' 129, ש' 7-18).

טפסר שלף שָׁלל מִכָּל נֶכֶל הִתְכַּנּוּת שֶׁל הָאִפְשָׁרוֹת שֶׁהֶעֱלָה הַמֵּהֲנַדֵּס סְלוּצְקִי, עַל-פִּיָּה הָאֵשׁ פְּרָצָה בֵּין הַמוֹשְׁבִּים עוֹבֵר לַהֲתַגְשׁוֹת בֵּין הָרִכָּבִים, וּבִמְנוֹתֶק מֵהֶתְאֻנָּה, בַּהֲסָבִירוֹ כִּי שַׁעָה שֶׁהִרִים אֶת הַשְׁמָשָׁה הַקִּדְמִית שֶׁל הָרִכָּב, גִּילָה אֶזוֹר נָקִי מִפִּיָּת. עוֹד הַסָּבִיר, כִּי עוֹבְדָה זֶה מִלְמַדֵּת יוֹתֵר מִכָּל - עַל כֵּךְ שֶׁהֵלִיךְ הַבְּעִירָה וְהַפִּיּוֹחַ הַחֵל לֵאחֹר הַתְּאֻנָּה, וּלְמַעֲשֵׂה בַּעֲקֻבוּתִיהָ (עמ' 102, ש' 17-22).

100. בַּחֲקִירָתוֹ הַנִּגְדִּית הַתְּבַקֵּשׁ טַפְסֵר שֶׁלף לַהֲתִייחֵס לַעֲדוּתָהּ שֶׁל גַּב' עֵמְרִי אֲשֶׁר תִּיאָרָה "שׁוֹבֵל אֵשׁ" שֶׁעָבַר מִרְכָּב ה־BMW לִרְכָּב הַפּוֹרְשָׁה, מֵאַחֵר וּלְטַעֲנַת בַּא-כּוֹחַ הַנֶּאֱשָׁם, חוֹתֵם-דַּעְתּוֹ שֶׁל טַפְסֵר שֶׁלף מִתְעַלֶּמֶת מֵהַעֲדוּת וּמִצִּיגָה תְּרַחֵשׁ שֶׁלֹּא לֵלֵךְ לִשְׂרִיפָה שֶׁפְּרָצָה ב־BMW, וְעַל כֵּךְ הָעֵד הִשִּׁיב:

"ישנה גם אפשרות שצריך בית-המשפט להתייחס אליה גם אם היה איזה שהוא הבזק של חום, ויש דברים כאלה, זאת אומרת, שחום עובר, הוא לא יגרום לחריכה פה על הכביש, לא נראה את הסימנים האלה, אבל הם יכולים להיות מעין הבזק של חום שיגיע לפורש, זה מרחק לא גדול, ויגרום להדלקה של החפצים." (עמ' 110, ש' 26-29).

בִּמְקוֹם אַחֵר צִיין הָעֵד, כִּי גַם מִכִּיוּן ה־BMW הִיִּתָּה הַתְּזָה מֵאִסִּיבִית שֶׁל בִּנְזִין, וַיִּתֵּן כִּי בִּנְזִין הוֹתֵז בַּמֶּהֱלֵךְ הַהֶאֱטָה לַעֲבֹר הַפּוֹרְשָׁה, שֶׁכֵּן הַמֶּרְחָק בִּינֵיהֶם הָיָה קָטָן בְּיוֹתֵר (כ-7 מֵטְרִים בִּלְבַד) (עמ' 118, ש' 19-24).

ו. 7.1 עדותו של מר ג'ורג' גבאי

101. מֵר ג'וֹרְג' גַּבְאִי, הַנִּדְסָאִי רִכָּב בַּהֲכַשְׁרָתוֹ (לֵהֲלֹךְ: "מֵר גַּבְאִי"), מִסֵּר בַּעֲדוּתוֹ כִּי הוּא יִיבֵא אֶת רִכָּב הַפּוֹרְשָׁה מֵאֶרֶץ בַּאֲוֹפֵן עֲצֻמָּאִי, הַחֲזִיק בּוֹ כֶּשֶׁשׁ שָׁנִים, וּמָכַר אוֹתוֹ לַמִּנּוּחַ כְּשִׁלּוֹשׁ שָׁנִים עוֹבֵר לַמּוֹעֵד הַתְּאֻנָּה.

בַּעֲדוּתוֹ סִפֵּר מֵר גַּבְאִי:

"אני חקרתי במשך שנתיים שלוש עד שהחלטתי איזה רכב לקנות ואיזה סוג, ואני מכיר את הרכב הזה על פניו לפני ולפנים ולאחור, כך שאני יכול לדעת אם יש חלקים מקוריים או לא מקוריים ברכב." (עמ' 59, ש' 8-10).

עוֹד אָמַר בַּהֲקִשֵּׁר זֶה:

"אני מכיר את המכוניות האלה על פניהן ואני יכול לדעת ששום דבר לא היה לא מקורי, כי לא הייתי קונה את הרכב." (עמ' 58, ש' 29-30).

וּבִמְקוֹם אַחֵר:

"יש המון רכבים שם שהם מודיפייד, שהם משופרים, שהם משודרגים, שיש להם כל מיני שינויים... לא רציתי ולקח לי המון שנים עד שמצאתי את הרכב המסוים הזה שהוא מקורי. אז בגלל זה אני יכול לומר שהרכב הזה היה מקורי ברמות מאוד מאוד גבוהות." (עמ' 61, ש' 21-24).

102. הָעֵד נִשְׁאֵל הָאֵם יָדוּעַ לוֹ עַל שִׁנּוּיִים שֶׁעָרַךְ הַמִּנּוּחַ בִּרְכָּב, וְהִשִּׁיב:

עֵמֻד 40

"היינו מאוד מחוברים בעניין הזה והוא היה מאוד כמוני, הוא רצה לשמור על האוטנטיות של הרכב בדיוק כמו שאני רציתי. ככה שלמיטב הבנתי לא היה לו שום רצון לשנות שום דבר ברכב." (עמ' 57, ש' 27-29).

עוד סיפר מר גבאי כי כאשר הרכב היה בבעלותו, הוא שיפר את מערכת ההצתה (עמ' 57, ש' 16-17), התקין תוספת של רדיו דיסק (עמ' 60, ש' 20-21) והוסיף סוויץ' סודי שמנתק את אספקת החשמל לרכב (עמ' 61, ש' 1-2).

103. מר גבאי נשאל האם ידוע לו באיזה סוג שמן השתמש המנוח. הוא השיב כי הוא עצמו המליץ לו להשתמש בשמן מינרלי (עמ' 58, ש' 2-3). לשאלה האם יתכן כי מערכת קירור השמן הוספה לאחר ייצור הרכב השיב העד בשלילה, וטען כי מדובר במערכת מקורית (עמ' 59, ש' 27-29).

ו. 8.1 עדותו של מר ראובן זילברברג

104. מר ראובן זילברברג (להלן: "מר זילברברג"), העיד בבית-המשפט בהמשך להודעה שמסר במסגרת (ת/66). העד הינו בעל מוסך פורשה מוסמך בלעדי בארץ. העד מסר בעדותו כי משנת 1962 הוא עובד כמכונאי רכב, כאשר משנת 1980 מטפל בכל מכוניות הפורשה בארץ ועזר להקים את הסוכנות (עמ' 134, ש' 13-16). העד ציין כי הוא לא טיפל ברכבו של המנוח (עמ' 134, ש' 32).

מר זילברברג תיאר בעדותו את הליך בדיקת רכב הפורשה. לדבריו, במהלך הבדיקה נמצאו כל חלקי הרכב כשהם שלמים, מלבד הפינה הימנית הקדמית, שם ישנו חלק אשר נקרא "קולר שמן", שנמצא מבוקע כתוצאה מהתאונה וממנו נזל שמן, אשר נדלק בהמשך. השמן האמור הותז בלחץ והגיע לפנים הרכב דרך השמשה הקדמית, אשר נשברה כתוצאה מהתאונה (עמ' 137, ש' 3-5).

העד תיאר את הצינור המדובר כצינור מתכת "מאוד מוגן", אשר בקצותיו צינור גומי אשר "מעצמו לא נקרע אף פעם". לדבריו, בכל שנות עבודתו מעולם לא נדרש להחליף צינור שכזה (עמ' 137, ש' 23; עמ' 141, ש' 9-10).

מר זילברברג נשאל האם הוא יכול לקבוע באופן חד-משמעי באיזה שלב נקרע צינור השמן. הוא השיב: "חד משמעי הוא נפגע כתוצאה מהמכה שהוא קיבל שם". לדבריו, ניתן להסיק זאת מהמכה שספג הרכב באזור בו נקרע הצינור (עמ' 139, ש' 8). הוא נשאל האם יתכן שהצינור נקרע בזמן הגרירה. על כך השיב בשלילה והבהיר, כי בזמן הגרירה המנוע לא עבד, ומשכך לא יתכן כי השמן התפרץ כפי שאירע בעת שהמנוע עבד (עמ' 141, ש' 16).

105. בחקירתו הנגדית נשאל העד אודות בדיקה שערך במערכות החשמל והמיזוג, והשיב כי בדיקת המערכות העלתה שהן תקינות (עמ' 14, ש' 30-31).

בהקשר זה עומת גם מר זילברברג עם המסמך שנערך על-ידי רפ"ק איציק חסון (נ/9), בדבר הימצאות ברכב של נתיך לא מקורי עם סימני התחממות, ועל כך השיב העד: "הנתיך הזה אם היה גורם לשריפה, כל פנים הרכב היה צריך להיות שרוף" (עמ' 144, ש' 19).

בהמשך, כאשר נשאל מדוע הוא עצמו לא התייחס לנתיך, השיב: "אנחנו חיפשנו בסך הכל מה גרם להתפרצות של

האש פנימה לתוך האוטו. כל מה שבדקנו מבחינת הדלק, מערכת הדלק נמצאה שלמה" (עמ' 144, ש' 26-27).

הוא נשאל מה עלול להיגרם כתוצאה מהוספת נתיך לא מקורי המוביל למערכת לא ידועה. הוא השיב: **"אם זה מותקן בסדר גמור זה לא גורם לכלום"** והוסיף, שברכב נמצא מגבר לרדיו אשר חובר באופן מסודר, ואין בעובדה זו כדי לייצר קֶשֶׁל כלשהו ברכב (עמ' 142, ש' 30). (להזכירנו שמהנדס סלוצקי לא ידע לשייך לאיזו מערכת שייך הנתיך, עמ' 334 שורות 24-26).

106. בחקירה חוזרת נשאל העד האם התבקש לבדוק נתיך ספציפי של הרכב, והשיב בשלילה.

בהקשר זה ציינה באת-כוח המאשימה, כי עד למועד עדותו של המהנדס סלוצקי לא הובא לידיעת המאשימה באיזה נתיך מדובר, ומשכך, בוצעה ההשלמה רק לאחר עדות מומחה ההגנה (עמ' 146, ש' 24-27).

2.1. עמדת ההגנה בעניין שריפת הרכב

107. ב"כ הנאשם יוצא חוצץ כנגד אי חקירת השריפה ע"י צוות החקירה, ולטענתו סימני הכוויות הקשות על המנוח מצביעים על כך שהוא נחשף ללהבה גלויה במהלך פרק זמן ממושך יותר משניות בודדות שחלפו מרגע פגיעת הרכב במעקה עד לעצירת הרכב ויציאת הנהג ממנו. לדבריו, המנוח לא היה נער פרוץ אלא אדם מבוגר שהסיע את בנו, ולא הייתה לו סיבה "לזגזג" עם הרכב אלא אם התרחש משהו חריג בתוך הרכב.

עוד טוענת ההגנה, שהעדה טרייסי עמרני שטענה ל"שובל אש" בין רכב הב-מ-וו לרכב הפורשה העידה על פס שחור בין שני כלי הרכב, ועדותה אינה נתמכת בעניין זה על ידי בעלה שטען שנקודת הפגיעה של המכוניות היתה מוסתרת ממנו, ואף השטח בין שני כלי הרכב היה יבש ונקי, ולא היה פס שחור או שביל דלק לפי התמונות של העד רן שלף.

בנוסף, כל הבעירה ברכב הפורשה התרכזת בפנים הרכב, ולא נמצאו סימני פיח בחלק החיצוני, ואף צמיגי הרכב לא נשרפו. על כן לא יתכן אליבא דהגנה, שלהבה מרכב הב-מ-וו עברה לרכב הפורשה בלי להשאיר עקבות על חלקים חיצוניים וחדרה למרחב הפנימי של הרכב.

ברכב הב-מ-וו צינור מילוי הדלק המוביל למיכל הדלק נמצא בחלק האחורי הימני של הרכב, בסמוך לגלגל האחורי ימני, וכאשר בחישוק הגלגל יש מעיכות נשפך משם דלק, אך מכבי האש כיסו את שלולית הדלק.

לטענת ב"כ ההגנה, לא יתכן שלהבה מרכב הב-מ-וו עברה לרכב הפורשה וחדרה לתא הנוסעים של הרכב. הבעירה איפוא לדעתו, החלה במוקד שבין המושבים הקדמיים, והתפשטה בתא הנוסעים. הנהג איבד שליטה על הרכב והתחיל "לזגזג" על הכביש, ופגע ברכב הב-מ-וו.

1.2. עדות הנאשם בבית-המשפט בעניין שריפת הרכב

108. בעדותו בבית-המשפט נשאל הנאשם האם כאשר ראה במראה את הרכב הכחול, הבחין במשהו חריג ברכב, והאם יתכן כי רכב הפורשה בער באותה עת שנסע אחריו.

הנאשם טען כי לא ראה בעירה ברכב, וכי אם היה מבחין בכך היה עוצר לסייע (עמ' 209, ש' 8-17).

2.2. עדות המהנדס אשר סלוצקי

109. מומחה ההגנה - המהנדס אשר סלוצקי (להלן: "**המהנדס סלוצקי**"), ערך חוות דעת (נ/6) לצד דיסק תמונות מאתר אינטרנט (ת/59; וכן נ/7א'-כ"ח). לצורך עריכת חוות הדעת בדק העד את כלי הרכב. ברם הוא לא הכין תיק עבודה, ולא נעזר בתרשימים, ומעדות העד עלה כי הוא מהנדס חשמל העוסק בחקר שריפות משנת 1989, אך אינו מוכר כחוקר דליקות מאחר והכשרה ותואר זה ניתנים אך ורק לעובדי רשות הכבאות (בהקשר זה הוגשו תקנות הרשות הארצית לכבאות והצלה 2014 (ת/61). לטענתו, הוא השלים את ידיעותיו בקורסים עצמאיים וכן צבר ניסיון פעיל בשטח.

110. המהנדס סלוצקי גורס כי אין כל קשר בין תאונת כלי הרכב והשריפה שפרצה ברכב הפורשה, שמקורה בין המושבים הקדמיים ברכב.

בכנותו את התופעה "**חרוט הפוך**" (עמ' 317) טען כי השריפה התרכזת בין שני המושבים ועלתה כלפי מעלה, פעם למושב הימני ופעם למושב השמאלי.

העד הסביר:

"הנני בדעה כי הסיבה לשריפה יכולה להיגרם מחומר דליק כלשהו, כי כתוצאה מסיבה כלשהי התחולל קצר חשמלי במעגל המזגן, על-ידי נתיך מערכת בלתי מקורית שנשרף, קצר זה הוביל להתלקחות חפצים בין המושבים והמשך התפשטות שריפה..." (עמ' 3 ל-נ/6 + עמ' 323, ש' 6-7).

כאשר נשאל מה גרם להידלקותו של החומר הדליק, השיב המהנדס סלוצקי:

"יכול להיות סיגריה, אני לא יודע מה עשו אנשים, אני לא יכול לדעת מה, אני לא יכול לנחש, אני כותב חוות-דעת הנדסית, אני כותב משהו הנדסי, כל מה שאני כותב אני חייב שיהיה לי בסיס..." (עמ' 323, ש' 23-25).

יצוין כי מהודעת אשת המנוח גב' ריטה גולד ת/30 המנוח לא נהג לעשן (עמ' 324, ש' 27)

מומחה ההגנה נשאל אם שקל גם האפשרות, שהתאונה היא שגרמה לדליקה, ועל כן השיב "זה אני יכול להגיד שלא, משום שאני לא מוצא שום קשר בין תאונה לבין זה שבין המושבים פורצת שריפה" (עמ' 324, ש' 3-4).

אליבא דהגנה, לא ניתן לקבוע חד משמעית את הסיבה המדויקת לתחילת הבעירה במוקד השריפה (בין המושבים הקדמיים) שכן עוצמת השריפה הייתה חזקה ביותר והכל נשרף. בין הסיבות האפשריות לתחילת בעירה יכולים להיות הימצאות חומר דליק, פעולות אנוש של הנהג או קצר חשמלי.

111. בנוגע לרכב ה-BMW טען המהנדס סלוצקי כי השריפה החלה מכיוון תא המנוע והתפשטה בכל חלקי הרכב, כאשר לטענתו הדלק לא נזל לכיוון הפורשה (עמ' 325, ש' 30-31; עמ' 326, ש' 2-3).

המהנדס סלוצקי הופנה בחוות-דעתו לקביעתו כי חלקו האחורי של רכב ה-BMW "כלל לא נשרף ונותר שלם לחלוטין לרבות פגוש אחורי" (עמ' 11, סעיף 2 ל-נ/6; ותמונה 97521 ב-ת/59), בעוד שלפי דבריו של מר פת, "הפגוש האחורי נשרף כליל", השיב העד "מאוד יכול להיות שאם לא כיבו עד הסוף במשך האירוע...". העד חזר על דבריו וטען כי "החלק האחורי בצילום שלה ממש שלם מבחינה פיזית" (עמ' 328, ש' 27; ותמונה 869595 ב-ת/59).

עוד ציין המהנדס סלוצקי בחוות-דעתו כי מצא שני מוקדי התחממות ושריפה: האחד חיצוני, בצידו הקדמי-ימני של הרכב, והשני בין המושבים בהתאמה (עמ' 12, סעיף 4 ל-נ/6). בנוגע לצידו הימני-קדמי של הפורשה, טען העד כי שם לא הבחין בסימני אש גלויה, כאשר הוא מסיק נתון זה מכך שבתא-המטען המצוי בחזית הרכב נמצאו חומרים דליקים ואש גלויה הייתה גורמת לשריפה משמעותית יותר מזו שפרצה בפועל (עמ' 330, ש' 1-5).

העד העלה כאפשרות התחממות החלק הקדמי-ימני כתוצאה מהתחככות במעקה ההפרדה (עמ' 331, ש' 6-7). כאשר הוצגה בפניו תמונה, בה ניתן להבחין כי כל חלקה הימני של הפורשה הפך שחור ולא נותר באזור זכר לצבעה הכחול, טען העד כי מדובר בסימני שפשוף ולא בסימני אש (עמ' 332, ש' 12).

112. המהנדס סלוצקי נשאל ארוכות אודות מציאתו של נתיך שרוף, אשר לדבריו יתכן שהיווה את הגורם לשריפת רכב הפורשה (עמ' 11, סעיף 14 ל-נ/6; עמ' 333, ש' 22-23). העד לא ידע לשייך לאיזו מערכת שייך הנתיך (עמ' 334, ש' 24-26).

לשאלת בית-המשפט אם יתכן כי הנתיך נשרף זמן רב עובר לתאונה, השיב העד בחיוב והוסיף:

"מה שאני אמרתי בזהירות רבה, נתיך שרוף חשמלי אומר שבמעגל הזה שהוא מזין היה קצר חשמלי, נתיך לא נשרף מעצמו..." (עמ' 333, ש' 9-10);

ובמקום אחר הוסיף:

"אני לא קבעתי שמזה, אמרתי יש אפשרות כזאת... אם הייתי יכול לעקוב אחרי המעגל, ולמצוא במעגל הזה קצר, ולהראות הנה פה היה קצר ומכאן התחילה השריפה היה הרבה יותר קל..."

העד אישר איפוא, כי מדבריו עולה שלא עלה בידו להוכיח שאכן היה קצר שגרם לשריפה (עמ' 336, ש' 9-10).

113. כאשר הוצגה בפני המהנדס סלוצקי תיזה שהעלה חוקר השריפות מטעם התביעה בחוות דעתו, טען העד כי התרחיש הינו בלתי-אפשרי נוכח הבדיקה שערך ברכב, ולפיה בחלקו התחתון אין נזקי שריפה.

העד עומת עם העובדה שצינור השמן אינו עובר במקום זה, והוא מצוי בצד הקדמי-ימני של רכב הפורשה, השיב העד:

"יש שם צינור שמן קרוע כי האוטו הזה קיבל מכה, בוודאי שנקרע הצינור..."

לאפשרות כי השמן נדלק מניצוץ, השיב:

"שמן לא נדלק מגיצים או ניצוצות... על-מנת ששמן יידלק, הוא צריך להתחמם, וכאשר הוא מתחמם הוא נדלק, מה שבוער זה אדי השמן ולא השמן" (עמ' 342, ש' 31-32).

עוד לטענת המהנדס סלוצקי, השריפה ברכב הפורשה החלה להתפתח עובר להתנגשות עם רכב ה-BMW. על כן הוצג בפניו תיעוד של רכב הפורשה כשהוא עומד ברמזור כשתי דקות עובר לתאונה.

והוא נשאל אם סביר שהנהג ימשיך לנסוע כשאש משתוללת בתא הנוסעים, ועל כך השיב:

"אני מניח שהדליקה ברכב הזה החלה במקום מאוד נמוך בין המושבים, ואולי בשלב ראשון, ולפעמים אנשים לא כל כך מפנימים את העניין ששריפה יכולה להתפשט מהר... הם מנסים להשתלט על זה, וגם אז יכולים לכבות ביד." (עמ' 347, ש' 17-19; ש' 25-26).

ובהמשך הוסיף:

"בשתי דקות יכולה להתפתח שריפה, לא יודע מה היה מצב השריפה לפני כן, לא יודע ממה היא התחילה, לא יודע איך היא התחילה, אני אומר לך עוד פעם ואני חוזר ואומר לך שוב, אין שום היגיון לבוא ולהגיד שהשריפה הזו פרצה מבחוץ או עקב התאונה, אלא אם כן אותה היפותזה שאני העליתי שאני לא יכול להוכיח אותה שעקב מכה נוצר קצר באיזשהו מעגל והתחילה התלקחות וזה גם לא דבר שלוקח דקה, זה דבר שלוקח זמן, מרגע שיש קצר חשמלי ועד שמתפתחת שריפה זה לא דקה ולא שתי דקות, לוקח זמן." (עמ' 349, ש' 7-13).

114. באת-כוח המאשימה הפנתה את המהנדס סלוצקי לדברים שהוא עצמו כתב, ומהם עולה כי בנזין שמתקלח אינו מותיר שרידים (עמ' 353, ש' 17-18; עמ' 14, סעיף 25.5 ל-6/נ), והעלתה בפניו אפשרות כי בדומה לעדותה של טרייסי, בין הרכבים זרם דלק שעם התלקחותו לא נותרו שרידים, והעד השיב:

"אם הדלק הזה היה נשרף, מה הוביל את האש? הדלק הנשרף, אם הדלק נשרף יש מה לאסוף מהכביש? זה הכל נעלם, הדלק נשרף, לא נשאר זכר, נשארת אדמה חרוכה, במקרה הזה אספלט חרוך, אין לנו אספלט חרוך..." (עמ' 354, ש' 5-8).

3.1. דין

115. אפתח ואציין, שקבעתי בפרק הקודם שתנועתו התזזיתית של רכב ה-BMW על הכביש אינה תוצאה של פגיעה קודמת בידי רכב הפורשה, בהסתמך על עדויות וניתוח שרידי התאונה. כמו-כן, אין חולק שמדובר בנהיגה במהירות גבוהה כשמטבע הדברים כאשר קורית תאונה במהירות כזו יכול להתרחש גרם מוות (ע"פ 9956/05 שי נ' מדינת ישראל, פ"ד סג(2) 742, פסקה 22).

116. מחוות דעתו של המהנדס סלוצקי (נ/6) (שהוצגה רק ביום הדין לב"כ המאשימה ולביהמ"ש) עולה תיאוריה

כאמור, לפיה עובר להתנגשות ובמנותק מהתאונה, פרצה שריפה בין מושבי רכב הפורשה עקב גורם בלתי-ידוע. עפ"י סברת המהנדס סלוצקי, בהתבסס על הימצאות נתיך לא מקורי עם סימני התחממות (נ/9) גורם השריפה הוא קצר חשמלי שנגרם מנתיך של מערכת בלתי-מקורית ברכב הפורשה. המהנדס סלוצקי לא זיהה באופן ספציפי כל מערכת חשמלית אליה שייך אותו נתיך מסתורי (עמ' 334, ש' 24-26), או בכלל סימן לקצר במערכות החשמליות של הרכב.

ההגנה תמכה בתיאוריה של המהנדס סלוצקי על התמונות המלמדות, לשיטתה, על סימני שריפה בין המושבים (נ/5, עמ' 8-9).

117. נוכח המועד המאוחר של הצגת חוות הדעת ע"י ההגנה, השלימה המאשימה את חקירתה והגישה ראיות הזמה. וזאת בהתייחס למימצא העומד בבסיס התיאוריה של המהנדס סלוצקי, לאחר התנגדות הסכים ב"כ הנאשם בסופו של דבר להגשת ראיות ההזמה (עמ' 365 שורות 1-2).

התביעה הגישה את חוות-דעתו של רפ"ק איציק חסון - הנדסאי רכב מוסמך בהכשרתו, שמצא את הנתיך ואשר קבע שמדובר בנתיך פגוע שאינו נמנה על רכיביו המקוריים של הרכב, ויתכן שמצבו הפגוע הוא תוצאה של השריפה עצמה, ולא הסיבה לה (נ/9).

בנוסף לכך, הציגה המאשימה ראיות התומכות בטענתה כי השריפה פרצה לאחר התנגשות כלי-הרכב, ומקורה לא היה בתא הנוסעים, אלא חיצוני לרכב.

מהדו"ח של רפ"ק וקס - ראש המעבדה הניידת לזירת העבירה, עלה שבבדיקה שערך הוא מצא ברכב הפורשה סימני שריפה בעיקר באזור לוח השעונים, בחלקם העליון של שני המושבים הקדמיים ובפיוד הגג, בעוד שעל ריצפת תא הנוסעים ובגחון הרכב הוא לא מצא כל סימן לשריפה שמקורה בתחתית הרכב (ת/11).

מעדותו של טפסר שלף עלה, שלא נמצאו סימני שריפה מצידה הפנימי של שמשות הרכב שקרסה לתוכו - סימנים שאין סבירות שלא יימצאו, אם אש בערה מתחת לאותה שמשות.

טפסר שלף גם בדק את אותם "סימני שריפה" שבתמונות ההגנה, ומצא כי מדובר בשאריות בד מתקרת הרכב ומושבי הנוסעים, כפי שתיעד רפ"ק וקס.

מכל האמור לעיל, עולה כי מקור השריפה לא היה בתא הנוסעים של רכב הפורשה.

118. למעלה מן הצורך יצוין, כי מעדויותיהם של עדי-הראייה, לרבות עדות הנאשם, ניתן ללמוד לכל הפחות כי האש ברכב הפורשה פרצה לאחר עזירתו הסופית, ולא עובר להתנגשות כפי, שטען המהנדס סלוצקי.

119. באשר לקשר הסיבתי שבין התאונה לבין פרוץ האש - אני מעדיפה את עדויות בעלי המקצוע - מומחי המאשימה, שמעדותם עולה תיאור מפורט ומעוגן בראיות של המנגנון שהביא לשריפת רכב הפורשה: השמן המינרלי זרם בטמפרטורה של עד כ-200 מעלות צלזיוס (ת/66, ש' 24) בצינורות להובלת שמן מהמנוע לרדיאטור, הממוקמים בצידי הימני של רכב הפורשה. טמפרטורת ההבזקה של שמנים מינרליים שונים (שכן לא ידוע סוג השמן הספציפי ברכב הפורשה) נעה בין 180 ו-230 מעלות, אך כיוון שמדובר במערכת סגורה, אשר אינה חשופה לאוויר, הוא אינו ניצת.

התאונה גרמה לפריצת הצינורות האמורים, והשמן הותז לתוך תא הנוסעים, והוצת בניצוצות, שמקורם המסתבר ביותר הוא בחיכוך המתכת הכרוך בתאונה.

תיאור זה תואם את הממצאים של רפ"ק וקס ושל הבוחן, לפיהם עיקר סימני שריפה נמצאו בצידו הימני של תא הנוסעים, ואת התמונות המתעדות זאת (נ/א'; נ/ג'; נ/ט"ז).

120. לא נעלם מעיני כי בעדותו של טפסר שלף נטען כי טמפרטורת השמן בצינור מגיעה ל-120 מעלות (עמ' 100, ש' 20-22), וכי ייחס את הדברים למה שנמסר לו ממר זילברברג (עמ' 113, ש' 30). בעוד שמדבריו של האחרון מסתבר כי מדובר בטעות, שמקורה ב"קצר בתקשורת" בין השניים.

ב"כ הנאשם גורס כי נוכח דברי טפסר רן שלף שטמפרטורת השמן בצינור מגיעה ל-120 מעלות עולה המסקנה כי השמן לא יכול היה להוות הגורם לבעירה בתוך הרכב. בעניין זה קובע מר זילברברג כפי שכבר ציינתי, ואין מחלוקת של ממש בדבר מומחיותו, ואף טפסר שלף מתבסס על דבריו, אלא שזכר מספר מעלות אחר - אין לשלול כי השמן בלחץ גבוה ובטמפרטורה גבוהה יכול היה להינתז לתא הנוסעים.

לא זו אף זו. אף אם הייתי מניחה כי ברכב הפורשה נפל ק"ש תיכנוני או טכני כלשהו שהיה בו כדי לתרום לאופן שריפתו - לא היה בכך כדי לסייע לנאשם. זאת, נוכח הוראת סעיף 309(5) לחוק העונשין, ומבחני הקשר הסיבתי המקובלים בפסיקה (ע"פ 6294/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 133-134 {פורסם במאגרים, ניתן ביום 20.02.2014}).

121. לאור כל האמור לעיל אני קובעת, כי שריפת רכב הפורשה ונזקיהם הפיזיים של המנוח ובנו, נגרמו כתוצאה מהתאונה, בבחינת "סיבה בלעדית אין", ובאופן המקיים את מבחני הקשר הסיבתי המשפטי הנדרשים.

ז. מחדלי חקירה - האם היו?

122. ההגנה העלתה סדרת טענות נוספות בדבר מחדלי חקירה, אשר לטענתה מצדיקות זיכוי של הנאשם.

אמות-המידה לבחינת טענות ברוח זו הוגדרו בפסיקה, כדלקמן:

"לא אחת קורה שהפסיפס הראייתי אינו מושלם. העובדה שקיימים חללים ראייתיים לא מוסברים ותהיות חסרות מענה אינה חוסמת בהכרח את האפשרות להרשיע על-פי המארג הראייתי הקיים. זאת, כאשר על אף התהיות הבלתי מוסברות עומדת בעינה המסקנה שהאשמה הוכחה מעבר לכל ספק סביר."

[ע"פ 4179/09 מדינת ישראל נ' וולקוב, פסקה 30 (פורסם במאגרים, ניתן ביום 18.10.2010)].

בהקשר זה:

"אין חולק כי חובת הרשויות היא ניהול תקין של הליכי חקירה ולו בשל שמירה על זכות הנאשם למשפט הוגן. אולם, טענה של מחדלי חקירה נבחנת על-פי נסיבות המקרה הקונקרטי תחת השאלה האם קופחה הגנתו של נאשם באופן שהקשה עליו להתמודד עם חומר הראיות נגדו..."

ככל שהיעדר ראיה נובע ממחדל חקירה המיוחס לתביעה, ראיה שיכלה לסייע לנאשם לבסס טענה לספק סביר, הרי שמשקלו של מחדל החקירה יגדל... כלומר, לא די בקיומו של מחדל חקירה כדי לבסס ספק סביר, אלא נדרש כי יהא זה מחדל מהותי היורד לשורש העניין."

[ע"פ 8754/13 סעדה נ' מדינת ישראל, פסקה 36, (15.01.2015)].

בשים לב לכך, אבחן את טענות הנאשם, כפי שיפורט להלן.

123. טענה ראשונה בהקשר זה היא, שלא נגבתה הודעת שכיב מרע מאת המנוח, בשבועיים בהם היה מאושפז בבית-החולים ממועד התאונה ועד מותו.

עיון במסמך "סיכום פטירה" שנערך בבית-החולים, מלמד כי המנוח הורדם והונשם עם תחילת הטיפול בו, ובמהלך כל אשפוזו במחלקת הכוויות, וכי בוצע בו פיום קנה (ת/33).

אף ממזכרים שערך בוחן התנועה רס"ב צמח, עולה כי ביום האירוע הובאו המנוח ובנו לחדר הטרומה בבית-החולים "תל-השומר" כשהם מורדמים ומונשמים (ת/18, ת/26); וכך גם מהודעה שמסרה אשת המנוח, הגב' ריטה גולד, עולה כי המנוח היה מורדם ומונשם מהמועד בו זיהתה אותו בבית-החולים ביום האירוע, ועד למועד פטירתו (ת/30).

תמהני, כיצד סבור בא-כוח הנאשם כי ניתן היה לגבות מהמנוח הודעה במצב הרפואי האמור?

ההגנה לא ביקשה לחקור בהתייחס לאילו מהמסמכים האמורים שהיו בידה.

אני קובעת, איפוא, כי לטענה בדבר אי גביית אימרת המנוח אין כל בסיס עובדתי או ראיתי ממנו ניתן להסיק "מחדל".

124. טענה שנייה היא - שאלכסיי נחקר פעם אחת בלבד, כאשר הוא מצוי תחת השפעת אלכוהול. כפי שצוין, כמות האלכוהול שדיווח אלכסיי ששתה קללה שני בקבוקי בירה.

עדותו של אלכסיי בבית-המשפט הייתה קולחת ומפורטת, אם כי ניכר היה שיש בה ניסיון להגן על הנאשם.

בא-כוח הנאשם בחר שלא לחקור את אלכסיי אודות מצבו הנפשי בעת שנחקר במשטרה, ואף לא ביקש להגיש תיעוד כלשהו של אותה חקירה.

מדובר, איפוא, בטענה בעלמא, שנוכח הנסיבות המפורטות לעיל איני רואה בה ממש.

125. טענה נוספת בפי ב"כ הנאשם שלא נערך למרשו שימוע לפי הוראת סעיף 60א. לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. בעניין זה, הוראות החוק מתירות לגורמים המוסמכים לפיהן, ובענייננו פרקליט המחוז, להחליט על הגשת כתב-האישום בלא שמיעה מוקדמת של טענות הנאשם בעניין, וכך נעשה במקרה הנוכחי.

ראשית יוער, כי בעניין זה עומדת לגורם המוסמך חזקת תקינות המינהל, שלא נסתרה בענייננו.

שנית, להוראת החוק בדבר שימוע יש תכלית מניעת ניהול הליך משפטי מיותר, קרי: שמיעת עמדתו של הנאשם בהתייחס לכתב האישום במסגרת שאינה כפופה לכללים הפורמאליים המנחים את עבודת בית-המשפט מאפשרת לו להביא בפני התביעה את טענותיו, ובכך אולי - אם מתקבלת עמדתו - "לחסוך" ההליך המשפטי. מטבע הדברים, שבהליך זה יש להעלות מיד בתחילת ההליך, ואין מקום להניח לנאשם לשמור על "קלף אס" זה קרוב לחזהו, ולהעלות טענה זו רק בשלב הסיכומים (או כפי שקרה בתיק דנן רק ב"תגובה מטעם הנאשם לתגובת המאשימה" לסיכומיו) וזאת, במטרה לבטל את ההליך המשפטי מעיקרו.

126. טענה רביעית, מתייחסת למחדלים שונים שלטענת ההגנה נפלו בניהול החקירה. בכלל זה נטען, כי הבוחן לא ערך "**התאמת נזקים**" בין כלי-הרכב לבין מעקה הבטיחות שנפגע לא הוזמנה בדיקת מעבדה לצבע רכב הפורשה, ולא נערכה בדיקה למקור המעיכה בחישוק מכונית ה-BMW, כי לא ניתן הסבר לאופן בעירת המכונית האמורה, וכן לא נערך במסגרת החקירה המקורית בירור מלא באשר לנסיבות שריפת מכונית הפורשה.

אליבא דב"כ הנאשם, מחדלים אלו גרמו לכך ש"**...חלק מהמסקנות המקצועיות של הבוחן... מבוססות על השערות והערכות בלבד, וחלקן האחר - על עדויות העדים, ו'המסקנות המקצועיות' מסוג זה מהוות עדות מפי השמועה בלבד**" (סעיף 145 לסיכומים).

127. באשר ל"**התאמת נזקים**" - גם מומחה ההגנה הסכים כי מדובר בבדיקה שאין טעם בעריכתה "**בנזק שרואים אותו ומבינים אותו**" (עמ' 261, ש' 8), כאשר בטביעת-עין ניתן לראות שמדובר "**בנזקים מתאימים**" (שם, ש' 18). מעבר לכך, היה מקובל גם עליו כי בנסיבות בהן הגלגלים נשרפו, ממילא לא ניתן היה לבצע בדיקה זו נוכח השינוי בגובה כלי-הרכב (עמ' 265, ש' 3-1).

128. באשר לבדיקת צבע הרכב - הבוחן התייחס לדברים בחוות-דעתו, שהייתה בידי ההגנה עם תחילת הדיון בתיק. כלי-הרכב היו זמינים לבדיקה הן בידי מומחי התביעה והן בידי מומחי ההגנה. ההגנה לא הציגה כל דרישה כי תיערך בדיקה בעניין בידי מומחי התביעה, וגם מומחי ההגנה, בעת שחלקו על עמדת הבוחן בעניין, לא מצאו לנכון לברר את מקור ההבדל בצבע. האמור לעיל מלמד כי מדובר בעניין בעל משמעות שולית ביותר לבירור נסיבות התאונה, לעומת הראיות האחרות שהוצגו בנושא.

129. באשר למערכת החישוק - מעיכה זו לא הוזכרה בחוות-דעת מומחה ההגנה.

מעדויות המומחים התברר כי הם חלוקים בשאלה, האם בחינה ויזואלית של הגלגל מלמדת על מעיכה אנכית או אופקית (וכפי שכבר פורט לעיל, מקובלים עליי ממצאיו של הבוחן בנקודות שבמחלוקת). אשר לאותו מחדל נטען, ההגנה לא

הבהירה מהי אותה בדיקה נדרשת, כיצד היה על גורמי החקירה לעורכה, וכיצד היה בממצא זה או אחר כדי לפגום במכלול הראיות שהוצגו. במסגרת החקירה הנגדית נשאל הבוחן רק מדוע נמנע משליחת הגלגל למעבדה הרלוונטית על-מנת לאתר אספלט בג'אנט.

בהתחשב בכך שבין התיאוריות המוצעות אין מחלוקת בדבר עצם גרירת הג'אנט על הכביש, אלא רק בשלב בו זו החלה - לא בוססה תועלת מהבדיקה האמורה, ולו לכאורה.

130. באשר לאופן בעירת רכב ה-BMW אף אחד ממומחי ההגנה לא ראה חשיבות מספקת להתייחס לנושא האמור. הטענה לפיה ההסבר לשריפה מצוי בפגיעה באזור תא הדלק של הרכב האמור, מצידו הימני, נשמעה מבא-כוח הנאשם. עיון בתמונות המתעדות את רכב ה-BMW מצביעות על כך שהן פתח כניסת הדלק, והן מיכל הדלק המצוי תחתיו - נראים שרופים אך שלמים, ללא נזק תאונתי (ת/43, תמונות 24, 25).

חזקה על מומחה ההגנה, שלו היה סבור שיש צורך בבירור נסיבות שריפת רכב ה-BMW - ממצא כה חשוב כפריצתו של מיכל הדלק לא היה נעלם מעיניו, וכי היה מתעד את הנזק, שכאמור אינו נראה במוצגים שהוגשו. משכך, לא שוכנעתי כי מדובר במחדל חקירה, לא כל שכן כזה שיש בו כדי לבסס הגנה לנאשם.

זאת ועוד, כידוע, אין גורמי התביעה נדרשים להציג ראיות "מקסימאליות", כי אם ראיות שדי בהן כדי לשכנע מעל לספק סביר בנכונות עמדתם.

השאלות שעל בית-המשפט להעמיד בפניו בעניין זה הן: האם בהתחשב בנסיבות העניין ובמכלול חומר הראיות, מדובר ב"מחדל חקירה"; מה הייתה הרצאה הפוטנציאלית שנמנעה בעקבותיו; והאם יש בדבר משום חשש לפגיעה בהגנת הנאשם [ע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל, פסקה ז (פורסם במאגרים, ניתן ביום 18.5.2006) והאסמכתאות שם].

ח. הפן המשפטי

131. לנאשם מיוחסות שתי עבירות: עבירת הריגה, לפי סעיף 298 לחוק העונשין, כלפי המנוח; ועבירת גרימת חבלה חמורה, לפי סעיף 333 לחוק העונשין, כלפי בנו של המנוח.

בפסיקה שדנה לאחרונה בפירוט בעבירה לפי סעיף 298, הוסברו יסודות העבירה מפי כב' השופט גרוניס כדלקמן:

"עבירת ההריגה קבועה בסעיף 298 לחוק העונשין המורה כי: 'הגורם במעשה או מחדל אסורים למותו של אדם, יאשם בהריגה, ודינו - מאסר 20 שנה'... העבירה מורכבת ממספר נדבכים והם: יסוד עובדתי (מעשה או מחדל אסורים), יסוד נפשי, תוצאה (מותו של אדם) וקשר סיבתי בין היסוד העובדתי לתוצאה, הכולל קשר סיבתי עובדתי וקשר סיבתי משפטי... היסוד העובדתי של עבירת ההריגה דורש 'מעשה או מחדל אסורים'... [שהם] 'כל מעשה המסכן את חיי הזולת, הנעשה מתוך מחשבה פלילית והגורם לתוצאה קטלנית'... עבירת ההריגה היא עבירת תוצאה. לכך, יש שתי משמעויות עיקריות: ראשית, העבירה מכוונת למניעת התוצאה ולא למניעת ההתנהגות.

כלומר, תכליתה של עבירת ההריגה אינה למנוע כל 'התנהגות אסורה', אלא רק כזו המביאה או עשויה להביא למותו של אדם. שנית, התגבשותה של העבירה תלויה בקיומו של קשר סיבתי בין היסוד העובדתי של העבירה (מעשה או מחדל אסורים) לבין התוצאה של העבירה (מותו של אדם). הוזה אומר, אין זה מספיק שאדם ביצע מעשה אסור ושתוצאה קטלנית התרחשה. לצורך התגבשותה של העבירה חייב להתקיים קשר של סיבה ותוצאה בין המעשה האסור לבין התוצאה...

המבחן לבחינת הקשר הסיבתי העובדתי הוא מבחן 'הסיבה שבלעדיה אין' או *causa sine qua non*, הקובע כי מעשה הוא בבחינת גורם לתוצאה, כאשר אלמלא המעשה, לא הייתה מתרחשת התוצאה... המבחן בו נהוג לעשות שימוש כמשלים את מבחן הקשר הסיבתי העובדתי והגודר את פריסתו, קיבל בפסיקה את הכינוי: 'מבחן הקשר הסיבתי המשפטי'... על השופט לקבוע, בגין אלו מהמעשים שבשרשרת ראוי להטיל אחריות פלילית... יש לנסות ולייחס את התוצאה הקטלנית רק לסיבה או לסיבות שתרומתן לגיבוש התוצאה האסורה מכריעה, תוך אבחנתן מעילות שתרומתן מזערית (*de minimis*)... המבחן העיקרי שאומץ בפסיקה לבחינת הקשר הסיבתי המשפטי הוא מבחן הצפיות הסבירה... בשלב הראשון יש לנפות את הפעולות אשר אינן צפויות להביא לתוצאה ושהטלת אחריות פלילית בגינן אינה מקיימת את תכלית העבירה. בשלב השני, יש לקבוע על אילו מהפעולות שנותרו ראוי להטיל אחריות פלילית, זאת לאור שיקולים של מדיניות משפטית... לעיתים, המעשה של הנאשם אינו מספיק בפני עצמו כדי להביא לתוצאה האסורה, ואליו מצטרף גורם, או גורמים נוספים, אשר יחד עימו מביאים להתרחשותה של התוצאה... כאשר מתקיימת מודעות סובייקטיבית (או 'צפיות סובייקטיבית') לאפשרות גרימת התוצאה, במסגרת היסוד הנפשי בעבירה, יש להניח כי באה על סיפוקה גם דרישת הצפיות האובייקטיבית, הנבחנת במסגרתו של הקשר הסיבתי המשפטי. על כן, בעבירה הדורשת מחשבה פלילית, ניתן לדלג על בחינת הקשר הסיבתי המשפטי ולהסתפק בבחינת היסוד הנפשי בלבד."

[דנ"פ 404/13 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים, ניתן ביום 15.04.2015)].

132. ומכאן ליסודותיה של העבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין:

"סעיף 333 לחוק העונשין קובע כך: 'החובל בחברו חבלה חמורה שלא כדין, דינו - מאסר שבע שנים'. מלשון הסעיף עולה כי מדובר בעבירת תוצאה שאיננה דורשת יסוד נפשי מיוחד, אלא רק יסוד עובדתי מיוחד - התקיימות התוצאה. נבאר: (א) היסוד העובדתי של העבירה של חבלה חמורה הוא הרכיב ההתנהגותי - חבלה; היות החבלה שלא כדין - מהווה נסיבה. זהו המבנה הבסיסי של רוב העבירות בחוק העונשין.

עם זאת, עבירה זו מיוחדת בכך שלצורך התקיימות היסוד העובדתי שלה נדרש כי כתוצאה מהרכיב התנהגותי (החבלה) תיגרם חבלה חמורה לקורבנו של מבצע העבירה - התוצאה שבלעדיה לא מתקיימת העבירה... (ב) משום שלשון סעיף העבירה אינה דורשת יסוד נפשי של כוונה - היסוד הנפשי של עבירת החבלה החמורה הוא מחשבה פלילית... נוכח העובדה שעל-פי המובהר בס"ק (א) שלעיל מדובר בעבירת תוצאה - משמעות הדבר היא כי לצורך היסוד הנפשי האמור נדרשת מודעות להתנהגות ולנסיבות ומספיקה פזיזות ביחס לתוצאה... כלומר

היסוד הנפשי הנדרש להתקיימות העבירה הוא מודעות לרכיב ההתנהגותי ופיזיות (קרי - אדישות, או קלות דעת) כלפי התרחשות התוצאה בעקבות הרכיב ההתנהגותי... לסיכום האמור, יש לציין כי כדי שניתן יהיה להרשיע את המערער בעבירה של חבלה חמורה על המערער לחבול, שלא כדין באחר ולגרום לו חבלה חמורה. כמו-כן, עליו להיות מודע לכך שהוא חובל בו, לכך שהחבלה אינה כדין ועליו להיות פיזי - קרי, לכל הפחות קל דעת ביחס לאפשרות גרימת החבלה כתוצאה מהתנהגותו."

[ע"פ 3729/12 דאווית נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים, ניתן ביום 24.02.2014)].

133. אף ההגנה מודעת לכך שנהיגה ברשלנות רבתי יוצרת עפ"י ההלכה הפסוקה חזקה עובדתית כי הנהגה היא מודע לאפשרות גרימת התוצאה. נהיגה בשיכרות ו/או במהירות מופרזת באופן לא סביר אכן מצדיקה הרשעת נהג בהריגה, אלא שלדעת ההגנה לא הוכח, כי הנאשם נהג בשיכרות ו/או נהיגה פרועה במהירות גבוהה תוך כדי מעבר תזזיתי בין נתיבים בכביש מהיר.

134. לצורך הרשעה בעבירה של הריגה די לתביעה בהבאת ראיות לכך שהנאשם נהג בסיכון בלתי סביר מתוך אדישות לאפשרות ממשיית לפגיעה בחייו או בשלמות גופו של אחר או מתוך תקווה שתוצאה כזו לא תתרחש.

כמו-כן נקבע כי מי שמהמר ביודעין על אפשרות ממשיית של פגיעה בחייו או בשלמות גופו של אחר מתוך אי-איכפתיות שהתוצאה תתגשם ואפילו מתוך תקווה שלא יתגשם - הוא פיזי.

[ראו: ע"פ 5002/94 בן איסק נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים, 23.11.1995)].

135. באשר לנהיגה בשכרות:

מי ששותה משקה אלכוהול, מוחזק כמי שמודע להשלכה שיש לאלכוהול על מצבו המנטלי, שכן האלכוהול מערפל את החושים ושולל שיקול דעת והערכה נכונה של המשקאות (שם, עמ' 163).

די בקביעה כי נמצא בדמו של הנאשם בשעת אירוע התאונה שיעור אלכוהול העולה על "המידה הקבועה" כמשמעותה בתקנה 169א' לתקנות התעבורה כדי לבסס הרשעה על פיה, ולא משנה מה הייתה בפועל מידת ההשפעה של האלכוהול על הנאשם (שם, עמ' 163). כאשר נמצא בדמו של אדם ריכוז אלכוהול העולה על "המידה הקבועה" כאמור, קמה ועומדת נגדו חזקת הפיזיות, ואין התביעה צריכה להביא ראיות נוספות בדבר רמת השיכרות.

יש לראות את הנאשם שבפני שנהג כשיעור האלכוהול בדמו 184 מ"ג אלכוהול כמי שנטל על עצמו ביודעין סיכון, של אפשרות ממשיית של פגיעה בחייו או בשלמות גופו של אחר תוך גילוי אדישות או קלות דעת כמשמעותם בסעיף 26 לחוק העונשין (תיקון מס' 39) (חלק מקדמי וחלק כללי).

136. כבר נקבע ע"י ביהמ"ש כי בעבירות תוצאתיות שהיסוד הנפשי הנדרש במסגרתן היא רשלנות אין הכרח במודעות לדרך המדויקת של השתלשלות האירוע, ודי בכך שהנאשם יכול היה לצפות שהתנהגותו תציב סיכון ממשי לפגיעה קטלנית.

התביעה אף אינה צריכה להוכיח שהנאשם הוא הגורם היחיד והבלעדי למות המנוח, אלא שהתנהגות הנאשם תרמה באופן מהותי והכרחי להתרחשות התאונה בעטיה מצא המנוח את מותו. כך שגם אם המנוח שנהג במכונית הפורשה התרשל גם הוא בכך שנהג במהירות מעל למותר - אין הכרחי להוכיח שהנאשם היה הגורם היחיד והבלעדי למות המנוח וכי התנהגותו הייתה הסיבה היחידה והתכופה להתרחשות המוות, אלא **"שעליה להיות בעלת תרומה הכרחית להתרחשות התוצאה הקטלנית"**.

[ראו: ע"פ 6294/11 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים, 20.2.2014).]

137. בטרם נכנסו לתוקפם חוק העונשין (תיקון מס' 39) (חלק מקדמי וחלק כללי) התשנ"ד-1994, וחוק העונשין (תיקון מס' 43 הוראות דיני העונשין לחלק המקדמי ולחלק הכללי) התשנ"ה-1995 לא היה צורך במודעות לתוצאה הקטלנית דווקא.

לאחר מחלוקת פוסקים בעקבות תיקונים 39 ו-43 לחוק העונשין נקבע כי צריכה להיות בנאשם מודעות לתוצאה הקטלנית, ולא די במודעות לאפשרות של פגיעה אפילו חמורה בקורבן.

ומן הכלל אל הפרט:

138. בעניינו, הנאשם נהג לאחר ששתה שני בקבוקי בירה, וכן נהג במהירות גבוהה תוך שהוא סוטה מנתיב נסיעה אחד למשנהו, ובכך יצר באופן מודע מצב מסוכן.

עוד עולה בעניינו ממכלול הראיות, המסקנה שנהיגתו הפראית של הנאשם הושפעה משיכרותו.

חזקה על הנאשם שבעת ששתה את שני בקבוקי הבירה הוא היה ער ומודע להשלכות שתהיינה לשתייתו על יכולתו המנטלית, משנהג ברכב הוא נטל על עצמו בידועין סיכון של אפשרות ממשית של פגיעה בחייו של אחר, אך גילה אדישות או קלות דעת.

139. כמו בע"פ 3204/97 **אדן נ' מ"י** (פורסם במאגרים, 11.9.97) גם במקרה דנן לא ניתן להניח שנהג הנוהג ברכבו במהירות גבוהה ובפראות, כשהוא עובר באופן מהיר ובלתי מוצדק בין הנתיבים תוך עקיפה של מכוניות מימין ומשמאל - איננו ער למסוכנות הטבועה בנהיגה זו. אף לא ניתן לטעון שנהג כזה לא היה מודע לאפשרות של איבוד שליטה על ההגה והתכחשות להתרחשות התאונה תוך תקווה בלתי מבוססת ש"לי זה לא יקרה".

140. אשר ליסוד הנפשי של הנאשם - הֵלָה היה מודע הן לבחירתו לצרוך אלכוהול קודם הנהיגה, והן לאופן נהיגתו ולתוצאותיה האפשריות. הגם שסביר כי הנאשם לא היה מעוניין בתוצאות הקשות של מעשיו - אין בכך כדי לגרוע מאחריותו, שכן אלו ביטאו, לכל הפחות, קלות-דעת באשר לאפשרות גרימת התוצאות האמורות.

נסיבות המקרה דנן מלמדות איפוא על התקיימות יסוד נפשי של קלות דעת, ונוכח נהיגתו של הנאשם בהיותו שיכור

ובמהירות שאינה מתאימה לתנאי הדרך תוך סטיות ועקיפות מסוכנות - מתחייבת הרשעת הנאשם בעבירת ההריגה.

נהיגה זו של הנאשם הסתיימה בפגיעה ברכב הפורשה שהתלקח, ולמנוח נגרמו כוויות שהובילו לקריסת מערכות גופו ולמותו בבית-החולים, כמו גם לכוויות העולות כדי חבלה חמורה לגיא - בנו של המנוח.

התנהגות הנאשם כפי שפורטה לעיל, היוותה הן סיבה בלעדית אין לפגיעה האמורה, ו/או סיבה עיקרית לה, שקל-וחומר שאינה בגדר גורם זניח.

ט. סוף דבר

141. לאור כל המקובץ לעיל, אני קובעת כי אשמתו של הנאשם הוכחה כנדרש, ומרשיעה אותו בביצוע עבירות של הריגה וחבלה חמורה - עבירות לפי סעיפים 298 ו-333 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ניתנה היום, י"ב חשון התשע"ו, 25.10.2015, במעמד הצדדים.

**יהודית אמסטרדם,
שופטת**